

КО ПОТКОПАВА ЧОВЕЧАНСТВО

Сваки хришћанин, Србин, родољуб и уопште свако ко је против Новог светског поретка (царства анти-христа) треба пажљиво да прочита ову књигу, да добро проникне у њен смисао и да правилно схвати сву тежину у њој објављених докумената.

ПРОТОКОЛИ СКУПОВА

СИОНСКИХ МУДРАЦА

паклени план освојења света
који изводе јудео-масони

издао: PATRIOTICUS

НАШ ПРЕДГОВОР

Пуштајући данас у српском издању оригинални текст „Сионских протокола“, ми смо уверени да ће то бити од знатне користи не само по наше државне и националне, већ и по опште-човечанске интересе. У овоме поступку руковођени смо побудама чистог родољубља, и далеко је од нас свака помисао да повредимо интересе и светиње ма које народности или вероисповести. Ко буде пажљиво прочитао ову књигу, лако ће увидети да се у њој износе само паклене махинације и планови тајних, подземних организација које систематски спроводе поткопавање хиљадугодишњих тековина данашње културе да би на њиховим развалинама створиле своје ново царство, а цело човечанство претвориле у своје послушно робље. У том погледу смисао „Сионских протокола“ јасан је као дан, и задатак је објављивања ове књиге не да распирује ма какве мржње и раздоре, већ да отворено и јавно здере маску са ових мрачних организација и да их прикаже свету у правој боји и светлости.

Из предговора руском издању, са кога је овај превод учињен, читаоци ће видети, како су ти Протоколи постали, а сами ће се уверити о њиховој аутентичности. Ми их позивамо само да се пажљиво удубе у читање, да

садржину Протокола упореде са догађајима протеклих деценија, и онда остављамо њиховој увиђавности и савести да процене: да ли је невероватно тачно и чудно подударање догађаја који су се одиграли — са плановима предвиђеним у Протоколима, само пука случајност, или је све то смишљено изведени програм, резултанта злочиначког рада ових подземних, тајних Јудео-масонских организација. Крупне и велике недаће, потреси и искушења, кроз која је човечанство десетинама година пролазило и кроз која и данас пролази, налазе извора и објашњења у пакленим одредницама ових демонских „Протокола“. Све се догађа као по напред утврђеном плану и човечанство све више обузима хаос рушења и уништења, а тај план, конструисан ђаволском генијалношћу, излажу нам Протоколи јасно, убедљиво, у свим појединостима. Један део програма већ је остварен, преостаје последња, главна етапа која треба да дотуче већ поремећено и поколебано човечанство, и мрачне, тајне силе чине већ задње напоре да остваре и последње резултате, и да на рушевинама садашње културе изграде своје царство и потчине му цео свет. Ма како све то изгледало фантастично, кроз читање ових Протокола долази се до апсолутне свесности да је то позитивна стварност, да план Сионских мудраца није плод никакве фантазије, већ да је то једна доказана и осведочена реалност. Пример руске револуције и бољшевичког режима класичан је у том погледу. Приложени спискови имена људи који су Русијом управљали 1920. године жалосно потврђују, колико су ови наводи тачни и колико су све ове зебње за опстанак данашње културе и за будућност човечанства оправдане.

Под тешким утиском ових „Сионских протокола“ и свега онога, што се у свету одиграва и изводи, очигледно и тачно по у њима предвиђеном плану, и ми их данас на нашем језику објављујемо, са напоменом да су они у другим државама и на другим језицима већ давно објављени. Ми то чинимо, јер сматрамо да је крајње време и потреба да се и наш свет са њима тачно и подробно упозна, да би правилно схватио рушилачке тежње и разорну акцију мрачних, потајних сила које деценијама подривају Европу и цело човечанство. Подвлачимо још једном да нас на ово побуђује само жарка љубав према нашој земљи, према целом Српству, Словенству и према васцелом човечанству, а такође смо убеђени да то императивно налажу интереси наше државе и целога света за одржање данашњег реда ствари и данашње културе. Зато је потребно да удружимо све напоре и да прионемо на посао да се човечанство спасе и сачува од опасности и погибли, које му спремају ове мрачне силе, те да се свима државама и народима обезбеди миран и нормалан развитак и напредак.

PATRIOTICUS

ПРЕДГОВОР РУСКОМ ИЗДАЊУ

„Протоколи скупова сионских мудраца“ који се у овој књизи штампају, били су први пут објављени на руском језику 1905. године, у другом издању књиге Сергеја Нилуса: „Велико у малом“. Рукопис је био добијен од једне особе која је извршила тачан превод са оригиналних докумената, украдених од једног утицајног руководиоца франкмасонства у Француској.

Кад су „Протоколи“ били објављени, заштитници „прогреса“ и „потипшеног племена“ покушавали су да обеснаже утиске које су они изазвали, називајући их „апокрифним“, али кад се они читају сада, после свега што смо преживели за време наше „велике бескрвне револуције“, нехотично осећаш као да ови „Записници“ проричу онај страшни пут којим се наша несрећна Отаџбина сурвала на дно пропасти под руководством Јевреја и масона.

„Протоколи“ представљају један добро смишљени у свим детаљима план, по коме Јевреји теже освојењу света. Знатан део тога плана је већ остварен, и ако ми не дођемо к себи благовремено, нама прети неминовна погибија.

„После појаве „Протокола“ први пут у штампи, већина Руса примила је ова открића јеврејских планова скептички — подругљиво као обичну сензацију. Сумња

у оригиналност „Сионских протокола“ није изазвала чак ни покушаје да се они провере. Олаки скептицизам уопште не може се оправдати, он је у нас више пута стварао атмосферу немара и алкавости која је само распаљивала прохтеве лукавства и неверства унутрашњих и спољних непријатеља. Страшно је игнорисати садржину докумената који одражавају у себи, као у огледалу, сва наличја последњих револуција. Били „Сионски протоколи“ аутентични или не, тек они служе као кључ и за наше нереде и метеже“.

Тако су писале „Московске Вједомости“ 1910. год.

Сад, пак, у 1918. години, после „велике револуције“ не може а да се не утврди правилност тога закључка. „Протоколи“ служе као кључ не само за прву нашу неуспелу револуцију, него и за другу, у којој је јеврејство одиграло тако кобну за Русију улогу.

„Сионски протоколи“ дају „основу и цртеже по којима ће се изтакати самораспадање хришћанске културе“.

И у толико су више они поучни за нас, сведоке самораспада Русије, који жудимо за њеним препорођајем, јер су у њима откривени путеви у које су непријатељи хришћанства обележили у циљу нашег поробљавања.

Само са познавањем тих путева можемо се успешно борити против непријатеља Христа и хришћанске културе.

ПРОТОКОЛ бр. 1

Право је у сили. Слобода је идеја.

Либерализам. Злато. Вера. Самоуправа.

Деспотизам капитала. Унутрашњи непријатељ.

Гомила. Анархија. Политика и морал. Право јачега.

Необоривост масонско - јеврејске власти.

Циљ оправдава средства. Гомила је слепац. Политичка

азбука. Партијски раздори. Најцелисходнији је начин

управе аутократија. Алкохол. Класицизам. Разврат.

Принцип и правила масонско - јеврејске владе.

Терор. Слобода, једнакост, братство.

Принцип династичке управе.

Уништење привилегије гојске аристократије.

Нова аристократија. Психолошки рачун.

Апстракција слободе.

Смењивање народних представника.

... Одбацивши фразерство, ми ћемо говорити о значају сваке мисли, а сравњењима и закључцима осветлити околности!

Дакле, ја формулишем наш систем са нашег и гојског* гледишта.

Треба напоменути, да су људи са рђавим инстинктима многобројнији од добрих, па према томе најбољи резултати у управљању њима постижу се насиљем и застрашењем а не академским резоновањима. Сваки човек тежи к власти, сваки би хтео да буде диктатор, кад би само могао, али је притом редак онај који не би

*) Гој је јеврејска реч којом Јевреји зову свакога онога који није Јеврејин па ма којој народности он припадао.

био готов да жртвује свеопште добро ради постигнућа свога личног блага.

Шта је задржавало грабљиве животиње које се зову људи? Шта их је руководило до данас?

У почетку друштвеног уређења они су се потчинили грубој и слепој сили, доцније — закону, који је у ствари та иста сила, — само маскирана. Изводим закључак, да је по закону природе право у сили.

Политичка слобода је идеја, а не факт. Ову идеју треба умети примењивати, када бива потребно, да се идејним мамцем привуку народне снаге у своју партију, ако је она намислила да сломи другу партију која се налази на власти. Овај задатак бива лакши, ако се противник и сам зарази идејом слободе, тако званом либерализмом, те због идеје попусти у својој моћи. Ту ће се баш и испољити тријумф наше теорије: олабављене и попуштене дизгине управе оног часа, по закону бића, прихвата и прикупља нова рука, јер слепа сила народа не може ни дана пробавити без руковође, и нова власт само заузима место старе која је ослабила од либерализма.

У наше време појавила се власт злата која је заменила либерале - управљаче. Било је време кад је управљала вера. Идеја слободе је неостварљива, јер нико не уме да се користи њоме умерено. Треба само за извесно време препустити народу самоуправу и она се убрзо претвара у разузданост. Од тога момента почињу ницати међусобне свађе, које ускоро прелазе у друштвене битке, у којима државе горе и њихов значај претвара се у пепео.

Да ли се држава изнурава у властитим трзавицама, или је унутрашње несугласице бацају под власт спољашњих непријатеља, тек у сваком случају она се може

сматрати као неповратно пропала: она је под нашом влашћу. Деспотизам капитала, који је сав у нашим рукама, пружа јој сламчицу за коју се држава, хтела не хтела, мора држати. У противном случају она се котрља у пропаст.

Онога, који би по својој либералној души рекао, да су резонавања овакве врсте неморална, ја ћу да упитам: ако свака држава има два непријатеља, и ако јој је у односу према спољњем непријатељу допуштено и не сматра се за неморално да употребљује свакојаке мере у борби, као на пр., непознавати непријатеља са плановима напада или одбране, нападати на њега ноћу или неравним бројем људи, зашто би се онда такве мере у односу према горем и опаснијем непријатељу, рушиоцу друштвеног строја и благостања, могле назвати недозвољеним и неморалним?

Може ли се здрав логичан ум поуздати да успешно руководи гомилама помоћу разумних убеђења или савета, кад су могућне противречности, па ма и бесмислене, али које се могу учинити пријатније народу који површно схвата и разумева? Руководећи се искључиво ситним страстима, празноверицама, обичајима, традицијама и сентименталним теоријама, људи у гомили и људи гомиле подлежу партијском цепању које омета сваки споразум, чак и на подлози потпуно разумног савета и уверења. Свака одлука гомиле зависи од случајне или подметнуте већине, која, због незнања политичких тајни, доноси апсурдну одлуку која уноси клицу анархије у управу.

Политика нема ничега заједничког са моралом. Владалац који се руководи моралом није политичан, те стога није ни чврст на своме престолу. Ко хоће да управља мора прибегавати и лукавству и лицемерству.

Велике народне особине — отвореност и поштење — пороци су у политици, јер они обарају са престола боље и сигурније него најјачи непријатељ. Ове особине треба да буду атрибути гојских држава, ми пак не морамо се руководити њима.

Наше право је у сили. Реч „право“ је апстрактна и ничим недоказана мисао. Та реч не значи више него: дајте ми оно што хоћу, да бих тиме прибавио доказ да сам јачи од вас.

Где почиње право? Где се свршава оно?

У држави, у којој је слаба организација власти, безличност закона и владоца који су обезличени умноженим због либерализма правима, у тој држави ја црпем ново право: — да јурнем по праву моћнога и да збришем све поретке и установе, да ставим своју руку на законе, да преустројим све установе и да постанем господар оних који су нам препустили права своје силе, одрекавши се њих добровољно, либерално...

Док се све савремене власти колебају и љуљају, наша ће власт бити необорива и јача од свих других, јер она ће бити невидљива све дотле, док се толико не учврсти да је већ никакво лукавство не може поткопати.

Од привременог зла, које смо сада принуђени да вршимо, произаћи ће добро непоколебљиве управе која ће успоставити правилан ток механизма народнога бића, поремећеног либерализмом. Резултат оправдава средства. Обратимо пажњу у нашим плановима не толико на оно што је добро и морално, колико на оно што је потребно и корисно.

Пред нама је план, у коме је стратегијски изложена линија, од које не можемо одступати без ризика да видимо рушење многовековних радова.

Да бисмо израдили и припремили целисходна дејства, треба имати у виду подлост, колебљивост, непостојанство гомиле, њену неспособност да разуме и поштује услове сопственога живота, сопственога благастања. Треба појмити, да је моћ гомиле слепа, неразумна, да она не расуђује, да само ослушкује на десно и на лево. Слепац не може водити слепе а да их не доведе до пропасти, следствено — чланови гомиле, букачи из народа; ма и генијално паметни, али без разумевања у политици, не могу се појављивати у својству руководилаца гомиле а да не упропасте целу нацију.

Само оно лице које је из детињства припремано за аутократију може знати и читати речи састављене из политичких слова.

Народ, препуштен самоме себи, т.ј. букачима и вођама из његове средине, сам себе руши и ломи партијским раздорима изазваним тежњом за влашћу и почастима, и нередима који из тога произилазе. Могу ли народне масе мирно, без такмичења, да размисле, да упуте послове своје земље који се не могу мешати са личним интересима? Могу ли се оне бранити од спољашњих непријатеља? То се не да замислити, јер план раздробљен на толико делова колико је глава у гомили, губи своју целину, па према томе постаје непојмљив и неизводљив.

Само аутократно лице може израдити планове опширне и јасне, у једном реду који чини расподелу свега што се налази у механизму државне машине; из тога треба закључити да се целисходна за једну земљу управа мора сконцентрисати у рукама једног одговорног лица. Без апсолутног деспотизма не може постојати цивилизација, коју не спроводе масе већ њихов вођа па ма ко он био. Гомила је варварин који испољава

своје варварство у свакој прилици. Чим се гомила дочепа слободе, она је убрзо претвара у анархију која је сама по себи највиши степен варварства.

Погледајте на пијане животиње, онесвешћене вином, на чију је неограничену употребу дато право заједно са слободом. Нећемо ваљда допустити да и наши дођу дотле... Народи гојски занети су алкохолним напитцима, а омладина њихова ошашавила је од класицизма и раног разврата, на који их је подбадала и нагонила наша агентура — гувернери, лакеји, гувернанте — у богатим кућама, помоћници, келнери и наше женскиње — у местима где се Гоји веселе и забављају. У ове последње ја убрајам и тако зване „даме из света“, њихове добровољне следбенице у раскоши и разврату.

Наша је парола сила и лицемерство. Само сила побеђује у стварима политичким, нарочито ако се она крије у талентима који су неопходни за државнике. Насиље мора бити принцип, а лукавство и лицемерство правило за све владе које не желе да ставе своју круну пред ноге агената какве било нове силе. Ово зло је једино средство да се дође до циља — добра. Према томе ми не смемо презати од подмићивања, преваре и издајства, кад они треба да послуже постигнућу наших циљева. У политици треба умети без колебања узимати туђу својину, ако се помоћу ње можемо дочепати покорности и власти.

Наша држава, идући путем мирног освајања, има право да замени страхоте рата неприметнијим и целисходнијим казнама којима треба подржавати терор који доводи до следе послужности. Правична, али неумољива, строгост највећи је фактор државне силе: не само ради користи него и у име дужности, победе ради, ми се морамо држати програма насиља и лицемерства. Док-

трина рачуна толико је јака колико и средства која она употребљује. Према томе ми ћемо триумфовати и потчинити све владе својој надвлади не толико помоћу самих средстава, колико доктрином строгости. Доста је да знају да смо ми неумољиви па да престане свака непослушност.

Још у стара времена ми смо у народу први пут узвикнули: „слобода, једнакост, братство“, речи тако много пута од тада понављане од несвесних папагаја који одасвуда долетеше на ове мамце, са којима они однеше благостање света, истинску слободу личности пређе тако добро заштићену од притиска гомиле. Тобоже паметни, интелигентни Гоји нису се сналазили у апстрактности изговорених речи, нису приметили противречност њиховог значења и узјамни однос међу њима, нису увидели да у природи нема једнакости, не може бити слободе, да је сама природа установила неједнакост умова, карактера и способности, као и потчињеност њеним законима, нису размислили да је гомила слепа, да су њени вођи — букачи, изабрани из њене средине ради управљања, у погледу политике такви исти слепци као и она сама, да човек посвећен, па ма био и лудак, може да управља, а непосвећен, па ма био чак и геније, ништа неће разумети у политици — све су то Гоји изгубили из вида; а међутим на томе се темељила и заснивала династичка владавина: отац је предавао сину знање тока политичких послова, тако да га нико није знао сем чланова династије, и није могао издати његову тајну народу којим се влада и управља. У току времена смисао династичке предаје правог стања политичких послова био је изгубљен, што је послужило успеху наше ствари.

У свима крајевима света речи „слобода, једнакост, братство“ сврстале су у наше редове, преко наших слепих агената, читаве легионе, који су одушевљено носили наше заставе. Међутим, те су речи биле црвићи који су подгризали благостање Гоја, уништавајући свугде мир, спокојство, солидарност, рушећи све основе њихових држава. Ви ћете видети доцније да је то послужило нашем триумфу: то нам је пружило могућност, између осталог, да дограбимо у своје руке најважнији адут — уништење привилегија, другим речима саме суштине гојске аристократије, која је била једина против нас заштита народа и земаља. На развалинама природне наследне аристократије ми смо подигли аристократију наше интелигенције, на челу свега — новчане. Цензус ове нове аристократије ми смо установили у богатству, које од нас зависи, и у науци, коју покрећу наши мудраци.

Наш триумф је био олакшан још и тиме, што смо у општењу са потребним нам људима увек дејствовали на најосетљивије струне човечијег ума — на рачун, на похлепност, на ненаситост и незајажљивост материјалних потреба човека; а свака од тих побројаних човекових слабости, напосе узета, способна је да убије иницијативу, стављајући вољу људи на расположење купцу њихове делатности.

Апстракција слободе пружила је могућност да се гомиле убеде, да влада није ништа друго него управник на добру сопственика земље — народа, и да се ти управници могу мењати као похабане рукавице.

Околност пак да се народни представници могу смењивати стављала их је на расположење нама и нашим циљевима.

ПРОТОКОЛ бр. 2

Економски ратови су основ јеврејске превласти.
Показна (привидна) администрација
и „тајни саветници“.
Успеси разорних доктрина.
Улога штампе. Прилагођавање у политици.
Вредност злата и драгоценост јеврејске жртве.

За нас је неопходно потребно да ратови, по могућности, не доносе никакве територијалне користи: то ће пребацити рат на економску основицу и народи ће у нашој помоћи сагледати силу наше превласти, а такво стање ствари ставиће обе стране на расположење нашој интернационалној агентури која је снабдевена милионима очију, погледа неспречаваних никаквим границама. Тада ће наша међународна права смрвити национална права и владаће народима исто онако као што грађанско право појединих држава управља међусобним односима својих поданика.

Администратори, које ми врбујемо из публике, у зависности од њихових ропских способности, неће бити лица припремљена за управљање, и стога ће они лако постати пиони у нашој игри, у рукама наших учених и генијалних саветника, специјалиста, васпитаних још из раног детињства за управљање пословима целог света. Као што вам је познато, ови наши специјалисти црпели су ради управљања потребне податке из наших политичких планова, из експеримената и искустава историје, из посматрања сваког текућег момента. Гоји се не руководе праксом беспристрасних историјских посма-

трања, већ теоретичном рутином, без икаквог критичког односа према њеним резултатима. Према томе ми немамо потребе да од њих зазиремо — нека се они за сада веселе или живе у надама на нове забаве, или у успоменама о преживљеним. Нека за њих игра најглавнију улогу оно што смо им ми улили да признају, за захтеве науке (теорије). У том циљу ми стално, путем наше штампе, потхрањујемо слепу веру у њих. Интелектуалци гојски поносиће се својим знањима и, не проверавајући их логички, спроводиће у дело сва поцрпена из наука сазнања која су наши агенти вешто искомбиновали у циљу васпитања и образовања умова у потребном за нас правцу.

Немојте мислити да су наша тврђења празна и неоснована: обратите пажњу на успехе дарвинизма, марксизма, ничеизма који су тако згодно са наше стране удешени. Разорни и погубни значај ових праваца за гојске умове, бар за нас мора бити очигледан.

Ми се морамо обазирати на савремене мисли, карактере, тенденције народа, да не бисмо имали промашаја у политици и управљању административним пословима. Тријумф нашег система, чије делове механизма можемо распоређивати разно, према темпераменту народа које срећемо на свом путу, не може имати успеха ако се практична примена не буде оснивала на сумирању прошлости у вези са садашњошћу.

У рукама савремених држава налази се велика сила која ствара кретање мисли у народу — то је штампа. Улога штампе је да износи тобож неопходне захтеве, да преноси жалбе народнога гласа, да изражава и ствара незадовољства. Али се државе нису умеле користити овом силом, и она се нашла у нашим рукама. Кроз њу смо се дочепали утицаја, остајући ипак у сенци и

заклону; захваљујући њој ми смо прикупили у своје руке злато, без обзира на то што смо га морали узимати из читавих потока крви и суза... Али ми смо се откупили жртвујући многе из нашега народа. Свака жртва с наше стране вреди хиљаду Гоја пред Богом.

ПРОТОКОЛ бр. 3

Симболична Змија и њен смисао.
Непостојаност уставних теразија. Терор у дворovima.
Власт и честољубље.

Парламентске говорнице, памфлети.
Злоупотребе власти. Економско ропство.
„Права народа“. Шпекуланти и аристократија.
Армија масоно - јеврејства. Дегенерисање Гоја.
Глад и право капитала.
Гомила и крунисање „господара целoга света“.
Основни предмет програма будућих масонских
народних школа. Тајна науке друштвеног уређења.
Општа економска криза. Безопасност за „наше“.
Деспотизам масонства је царство разума.

Губитак руковође.
Масонство и „велика“ француска револуција.
Цар - деспот сионске крви.
Узроци по којима се масонству не може нашкодити.
Улога тајних масонских агената. Слобода.

Данас вам могу саопштити, да је наш циљ већ на неколико корака пред нама. Остаје још један мали простор, и цео наш пут готов је већ да састави свој круг Симболичне Змије којом ми представљамо наш народ. Када се тај круг састави, све европске државе биће њиме затворене и стегнуте као снажном пресом.

Савремена уставна вага скоро ће се претурити, јер смо је ми удесили нетачну зато, да би се она непрестано њихала док се не иступи и не поквари њен ослонац — одржач. Гоји су мислили да су га доста чврстог иско-

вали и једнако су ишчекивали да се вага уравнотежи. Али је одржач — владари — заклоњен својим представницима, који се лудирају, заносећи се својом бесконтролном и неодговорном влашћу. За ту власт они су обавезни терору који је навејан у двореве. Немајући приступа ка својој народу, у саму његову средину, владари већ нису у стању да се договоре са њим против властољубаца. Владарска сила, која види, и слепа народна сила, будући разједињене нашом вештином, изгубиле су сваки значај, јер су посебно, као слепац без палице, посве немоћне.

Да бисмо подстакли властољупце на злоупотребу власти, ми смо противставили једно другоме све снаге, развивши њихове либералне тенденције ка независности. Ми смо у том погледу изазвали свуколику предузимљивост, наоружали смо све амбиције, истакли смо власт као мету за све амбиције. Од држава направили смо арене, на којима се одигравају смутње и метежи. Још мало па ће се нереди, банкротства појавити свуда...

Неисцрпни брбљивци претворили су седнице парламената и административних скупова у ораторске утакмице. Смели новинари, нестручни памфлетисти свакодневно нападају административни персонал. Злоупотребе власти дефинитивно ће припремити све установе за пад, и све ће полетети стрмоглавце под ударцима избежумљене гомиле.

Народи су сиротињом приковани за тешки рад јаче него што их је приковало некадашње ропство: од њега су се овако или онако могли ослободити, но од невоље се не могу отргнути. Ми смо унели у уставе таква права која су за масе фиктивна а не стварна. Сва ова тако звана „права народа“ могу постојати само у идеји која се на пракси никад не остварује. Шта добија пролетер-

трудбеник, савијен као гудало на своме тешком послу, пригњечен својом тешком судбином, од тога што су брбљивци добили право да брбљају, новинари — да пишу свакојаке глупости напоредо са озбиљним стварима, кад пролетаријат нема никакве друге вајде од устава, сем оних жалосних мрвица које му ми бацамо са нашег стола као накнаду за њихове гласачке куглице у корист наших прописа и намештеника наших, наших агената? ... Републиканска права за сиромаша су само горка иронија, јер неопходност мал' те не свакодневног рада не да му да се користи њима, али зато му одузима гаранцију сталне и сигурне зараде, бацајући га у зависност од штрајкова послодаваца или другова.

Народ је под нашим руковођењем уништио аристократију, која је била његова природна заштита и хранитељка ради своје властите користи неразднојно скопчане са народним благостањем. Сада пак, са уништењем аристократије, он је пао под притисак шпекулације обогатених пробисвета и варалица који су налегли на раднике као немилосрдна мора.

Ми ћемо се појавити као тобожњи спасиоци радника од тога јарма кад му предложимо да ступи у редове наше војске — социјалиста, анархиста, комуниста, којима ми увек указујемо потпору тобож из братског правила опште-човечанске солидарности нашег социјалног масонства. Аристократија, која се по праву користила трудом радника, била је заинтересована у томе да радници буду сити, здрави и снажни. Ми смо пак заинтересовани у обрнутом — у дегенерацији Гоја. Наша је власт у хроничном гладовању и слабљењу радника, јер га све то потчињава нашој вољи, а код својих власти он неће наћи ни снаге, ни енергије да се одупре њој. Глад

ствара капиталу право на радника поузданије него што је то право давала аристократија царска власт.

Невољом и завидљивом мржњом која из ње проистиче ми покрећемо гомиле и њиховим рукама бришемо и сатиремо оне који нам сметају на нашем путу.

Када дође време да се наш господар целог света крунише, — тада ће те исте руке збрисати све оно што би овоме могло бити на сметњи.

Гоји су се одвикли да мисле без наших научних савета. Стога они и не виде неодступну неопходност, које ћемо се ми, кад наступи наше царство, неодложно придржавати, а наиме: да у народним школама треба предавати једину истинску науку, прву међу свима — науку о уређењу човечанског живота, друштвеног строја, који захтева поделу рада, а следствено и поделу људи на класе и сталеже. Неопходно је да знају сви да једнакости не може бити услед разлике у наименовању делатности, да не могу подједнако одговарати пред законом онај који својим поступком компромитује цео сталеж и онај који њиме не додирује никога другог сем своје части. Правилна наука друштвенога уређења, у чије тајне ми не допуштамо да Гоји буду посвећени, показала би свима да се место и рад морају одржавати у одређеном кругу, да не би били извор човечанских мука које долазе од несагласности васпитања са радом. Изучавајући ову науку народи ће почети добровољно да се покоравају властима и државном уређењу које оне створе. При садашњем стању науке и њеног правца који смо јој ми дали, народ, верујући слепо штампаној речи, гаји, по незнању свом а у заблудама које смо му ми улили, непријатељство према свим сталежима које он сматра као више од себе, јер не разуме значај свакога сталежа.

Поменуто непријатељство ће се још више појачати на подлози економске кризе која ће зауставити берзанске погодбе и ток индустрије. Створивши свима приступачним нам подземним путевима, а помоћу злата које је све у нашим рукама, општу економску кризу ми ћемо бацити на улици читаве гомиле радника једновремено у свима крајевима Европе. Ове гомиле појуриће са насладом да проливају крв оних, којима оне у простоти свога незнања завиде још из детињства и чија ће имања тада моћи да опљачкају.

Наше они неће дирати, јер ће нам моменат напада бити познат и ми ћемо предузети мере за обезбеђење својих.

Ми смо уверени, да ће прогрес довести све Гоје до царства разума. Наш деспотизам ће и бити такав, јер ће он умети разумном строгошћу да стиша све немире, да искорени либерализам у свима установама.

Кад је народ увидео, да му се у име слободе чине свакојака уступања и попуштања, он је намах уобразио да је господар и грунуо у власт, али је, наравно, као и сваки слепец, набасао на масу препона; појурио је да тражи руководиоца, није се досетио да се врати к пређашњем и положио је своја пуномоћства пред наше ноге. Сетите се француске револуције којој смо ми дали име „велика“; тајне њезине припреме добро су нам познате, јер је она сва дело руку наших.

А од тог доба ми водимо народе од једног разочарања до другог, да би се они и нас одрекли у корист онога Цара-деспота Сионске крви којег ми припремамо свету.

У данашње време ми смо као међународна сила неповредљиви, јер ако нас нападају једне, подржавају нас и штите друге државе. Неисцрпна подлост гојских

народа, који пузе пред силом, који немају сажаљења према слабости, који су немилостиви према погрешкама и снисходљиви према злочинима, који неће да подносе противречности слободнога уређења, који су стрпељиви до мучеништва пред насиљем смелог деспотизма — ето шта све помаже и доприноси нашој независности. Од савремених премијера-диктатора они трпе и подносе такве злоупотребе, од којих би за најмању они одрубали главе двадесеторици краљева.

Чиме да се објасни таква појава, таква недоследност народних маса у свом односу према догађајима, рекло би се, једнога реда?

Та се појава објашњава тиме, што диктатори ови шапућу народу преко својих агената да они тим злоупотребама наносе штету државама ради виших циљева — постизања добра дотичних народа, њиховог међународног братства, солидарности и равноправности. Разуме се, њима не говоре да се такво сједињење мора извршити само под нашом државом.

И тако народ осуђује праве и оправдава криве, убеђујући се све више и више у то да он може да чини све што пожели. Захваљујући таквом стању ствари, народ руши сваку постојаност и ствара нереде на сваком кораку.

Реч „слобода“ подстиче људска друштва на борбу против сваке силе, против сваке власти, па шта више Божанске и природне. Ето зашто ћемо морати, кад се зацаримо, да ту реч сасвим искључимо из човечијег речника као принцип животињске силе која претвара гомиле у крволочне звери.

Истина, те звери заспу сваки пут кад се напију крви, и за то време лако их је оковати у ланце. Али, ако им се не да крви, оне не спавају и боре се.

ПРОТОКОЛ бр. 4

Стадиуми републике. Спољашње масонство.

Слобода и вера.

Међународна трговачко - индустријска конкуренција.

Улога шпекулације. Култ злата.

Свака република пролази кроз неколико стадиума. Први од њих обухвата прве дане лудовања и беснила слепчева, кад он јури као суманут десно и лево; други се састоји у демагогији, од које се рађа анархија која неизбежно води деспотизму, али већ не законитом, отвореном, па према томе и одговорном, него невидљивом и непознатом и ништа мање осетном деспотизму какве било тајне организације. Ова организација дејствује прикривено иза леђа разних агената, чија смена не само да не шкоди него и помаже тајној сили која се, захваљујући тој смени, ослобађа неопходности да троши своја средства на накнаде дугорочним службеницима.

Ко и шта може свргнути невидљиву силу?! А наша је сила баш таква. Спољашње масонство служи њој и њеним циљевима као слепи заклон и прикриће, али план дејства ове силе па чак и место њеног бављења остаће за цео народ непознати.

Но и слобода би могла бити нешкодљива и постојати у свакодневном државном животу без уштрба по благостање народа, кад би се она одржавала на принципима вере у Бога, на братству човечанства, ван мисли о једнакости којој противрече сами закони саздања који су установили потчињеност. Код такве вере народ

би био под управом и старањем својих парохија и ишао би смерно и кротко под руком свога духовног пастира, покоравајући се Божјем распореду на земљи. Ето зашто морамо неминовно поткопати веру, ишчупати из ума Гоја сами принцип Божанства и Духа и заменити све то аритметичким рачунима и материјалним потребама.

Да умови Гоја не би стизали да мисле и запажају, треба их одвратити на индустрију и трговину. Тако ће све нације тражити своје користи и у борби за њих неће приметити свога заједничког непријатеља. Али, да би слобода коначно разјела и разорила гојска друштва, треба индустрију ставити на шпекулативну подлогу: то ће допринети, да се оно што индустрија отме од земљорадње не задржи у рукама, већ да пређе у шпекулацију, т.ј. у наше класе.

Напорна борба за надмоћност, ударци у економском животу створиће, а и створили су већ, разочарана, хладна и немила друштва. Ова друштва имаће потпуну одвратност према вишој политици и религији. Њих ће руководити само рачун, т.ј. злато, према коме ће они гајити прави култ, ради оних материјалних наслада које оно може дати. Тада ће ниже класе Гоја, не из жеље да служе добру, па шта више не и ради богатства, већ из чисте мржње према привилегованим, поћи за нама против наших конкурената за власт — интелектуалаца Гоја.

ПРОТОКОЛ бр. 5

Стварање појачане централизације управе.

Путеви масонства ка дохватању власти.

Узроци немогућности споразума међу државама.

„Предизабраништво“ Јевреја.

Злато је покретач државних механизма.

Монополи у трговини и индустрији. Значај критике.

„Показне“ (опсените) установе.

Премореност од говорништва.

Како да се дохвати у руке јавно мњење.

Значај личне иницијативе. Надвлада.

Какав се облик административне управе може дати друштвима у којима је подмитљивост проникла свуда, где се до богатства долази само вештим изненађењима полуваралачких махинација, где влада раскалашност, где се морал подржава казним мерама и суровим законима а не добровољно усвојеним принципима, где су осећаји према отаџбини и религији замрљани космополитским убеђењима? Какав се други облик управе може дати овим друштвима, ако не онај деспотски који ћу вам описати даље? Ми ћемо створити појачану централизацију управе, да бисмо све друштвене снаге дочепали у своје руке. Ми ћемо механички регулисати све радње политичког живота наших поданика новим законима. Ти ће закони одузети једно за другим све слободе и попуштања које су Гоји дозвољавали, и наше царство ће се обележити таквим величанственим деспотизмом, да ће он бити у стању у свако доба и на сва-

ком месту да поклопи и угуши све противградње незадовољних Гоја.

Рећи ће нам се, да се тај деспотизам, о коме ја говорим, не слаже са савременим прогресом, али ја ћу вам доказати обрнуто.

У она времена, када су народи гледали на владаре као на чисту манифестацију Божје воље, они су се без роптања покоравали аутократији царева; али од онога дана, када смо им ми улили мисао о њиховим сопственим правима, они су почели сматрати владаре као обичне смртне људе. Божанско помазаништво спало је са главе царева у очима народа, а кад смо му одузели и веру у Бога, онда је моћ власти била избачена напоље на место јавне сопствености, и ми смо је дограбили.

Сем тога, вештина управљати масама и лицима помоћу вешто подешене теорије и фразеологије, правилима општежића и сваким другим мајсторијама, у којима се Гоји ништа не разумеју, спада такође у специјалности нашег административног ума васпитаног на анализи, на посматрању, на таквим танкоћама комбинација у којима ми немамо такмаца, као што немамо ни у састављању планова политичке акције и солидарности. Једини језуити могли би се у томе с нама мерити, али ми смо умели да их дискредитујемо у очима бесмислене гомиле као организацију јавну, док смо ми са својом тајном организацијом остали у сенци. Уосталом, није ли свеједно за свет ко ће бити његов господар: да ли глава католичанства или наш деспот Сионске крви? За нас пак, изабрани народ, то ни издалека није свеједно.

Привремено с нама би могла изаћи на крај светска коалиција Гоја; али с те стране нас осигурава оно дубоко корење несугласица међу њима, које се већ не може

ишчупати. Ми смо им једно другоме противставили личне и националне интересе, религиозне и племенске мржње које смо однеговали у њиховим срцима у току двадесет векова. Благодарјећи свему томе, ниједна држава ни с које стране неће добити тражену потпору, јер сваки мора мислити да је споразум против нас непробитачан за њега самог. Ми смо одвећ јаки — о нама се мора водити рачуна. Државе не могу чак ни мали, делимичан споразум да направе, а да у њему тајно не учествујемо и ми.

Per Me reges regnant — „преко Мене владају краљеви“. А међутим пророци су рекли да нас је изабрао Сам Бог да владамо целом земљом. Бог нас је наградио генијем, да бисмо могли извршити свој задатак. Кад би генија било у противничком табору, он би се још и борио са нама, али је јаче село од сватова: борба би међу нама била немилосна, какве још није видео свет. Па и закаснио би њихов геније. Сви точкови државних механизма крећу се снагом покретача који се налази у нашим рукама, а тај покретач је злато. Наука политичке економије коју су наши мудраци измислили већ давно приписује капиталу царски престиж.

Капитал, да би могао дејствовати без ограничења, мора се дочепати слободе ради монопола индустрије и трговине, што се већ и остварује невидљивом руком у свима деловима света. Таква слобода даће политичку снагу индустријалцима, а то ће допринети притешњавању народа. Данас је важније разоружавати народе него их водити у ратове, важније је користити се разбуктаном страстима него их гасити, важније је дохватити и тумачити туђе мисли на свој начин, него их одбацивати и прогонити. Главни задатак наше управе састоји се у томе што ћемо ослабити јавни ум критиком,

одучити га од размишљања која изазивају отпор, одвући умне снаге ка пушкарању празне речитости.

У свима временима народи су, као и поједина лица, примали реч за дело, јер се они задовољавају оним што им се покаже, ретко запажајући да ли је у јавном раду за обећањем дошло и извршење. Зато ћемо ми основати показне установе које ће речима доказивати своја добротинства прогресу.

Ми ћемо придати себи либералну физиономију свих партија, свих праваца, и снабдећемо њоме и ораторе, који ће толико говорити да ће довести људе до преморености од говора, до одвратности према говорницима.

Да би се јавно мњење дохватило у руке, треба га довести у недоумицу изношењем са разних страна толико противречних мишљења, и све дотле, док се Гоји не изгубе у њиховом лавиринту и не схвате да је најбоље немати никаквог мишљења у питањима политике, јер друштву није дано да их зна, него их зна само онај који руководи и управља друштвом — то је прва тајна.

Друга тајна, потребна за успех управе, састоји се у томе, да се у толикој мери размноже народни недостатци, навике, страсти, да се нико у том хаосу не би могао снаћи и да људи услед тога престану разумевати један другога. Та ће нам мера послужити још и за то, да посејемо раздор међу партијама, да разјединимо све колективне снаге које још неће да нам се покоре, да обесхрабримо сваку личну иницијативу која би могла колико било сметати нашој ствари. Нема ништа опасније од личне иницијативе; ако је она генијална она може учинити више него што могу учинити милиони људи међу којима смо посејали раздор. Ми морамо упутити васпитање гојских друштава тако, да они пред сваким послом где је потребна иницијатива морају

немоћно и безнадно спуштати руке и обарати главу. Напрезање које проистиче из слободе акције слаби и изнурава снаге при сусретима са туђом слободом. Од тога долазе тешки морални удари, разочарања, неуспеси. Све то тако ће заморити Гоје, да ћемо их принудити да нам понуде међународну власт која ће моћи по свом расположењу без икаква ломљења усисати у себе све државне силе света и образовати Надвладу. На место савремених управљача ми ћемо поставити страшило које ће се звати Надвладина Администрација. Руке његове биће опружене на све стране, као кљешта, код такве колосалне организације да она не може а да не покори све народе.

ПРОТОКОЛ бр. 6

Монополи; зависност од њих гојских имања.
Аристократија без земље. Задуженост земље.
Трговина, индустрија и шпекулација. Раскош.
Повећање радничких надница и поскупљивање
најпотребнијих животних намирница.
Анархизам и пијанство.
Тајни смисао пропаганде економских теорија.

Убрзо ћемо почети оснивати огромне монополе — резервоаре колосалних богатстава, од којих ће зависити чак и велика гојска имања у толикој мери, да ће она потонути заједно са кредитима држава сутрадан после политичке катастрофе...

Господо економисти, који овде присуствујете, измерите значај те комбинације!

Свим путевима и начинима треба да развијемо значај наше Надвлде, представљајући је као заштитника и наградодавца свима онима који нам се добровољно покоре.

Аристократија гојска, као политичка сила, умрла је — о њој више не водимо рачуна; али као територијална власница она је по нас штетљива тиме што може бити самостална у погледу материјалних извора за свој живот. Ми је морамо по сваку цену лишити земље. Најбољи начин за постигнуће тога циља је повећање дажбина на земљу — дакле, задужење земље. Ове мере ће одржавати земљорадњу у стању безусловне потиштености.

Не умејући, по сили наследности, да се задовољавају малим, гојски аристократи ће брзо банкротирати.

У исто време треба појачано штитити трговину и индустрију, а, што је главно — шпекулацију, чија се улога састоји у томе да буде противтег индустрији: без шпекулације, индустрија ће умножити приватне капитале и послужиће јачању и подизању земљорадње, ослободивши земљу од задужености створене зајмовима аграрних банака. Потребно је, да индустрија исише из земље и руке и капитале и да преко шпекулације преда у наше руке сав светски новац, избаивши самим тим све Гоје у редове пролетера. Тада ће Гоји клекнути пред нама, да би само добили право на опстанак.

Да бисмо срушили гојску индустрију, ми ћемо пуштити у помоћ шпекулацији силну потребу у раскоши, незајажљивој раскоши, коју смо успели да развијемо међу Гојима. Подићи ћемо радничке наднице, које свеједно неће донети никакве користи радницима, јер ћемо истовремено изазвати поскупљивање најглавнијих животних намирница, тобож услед опадања земљорадње и сточарства; а сем тога, ми ћемо вешто и дубоко поткопати изворе производње, навикнувши раднике на анархију и алкохолна пића и преузевши заједно с тим све мере да се са земље отерају све интелигентне гојске снаге.

Да би право наличје ствари остало за Гоје неприметно, ми ћемо га прикрити тобожњом тежњом да послужимо радничким класама и великим економским принципима, које врло активно пропагирају наше економске теорије.

3. децембра 1910. године у бр. 297 „Московских Вједомости“ наштампан је чланак „Раднички покрет у Западној Европи“. Доносимо овде следећи цитат из њега:

„... Уопште основни је узрок свих сукоба у последње време радничка надница — радници форсирано траже повишење њено. Ови захтеви се прикривају понекад другим мотивима, као на пр. новим начинима прорачунавања зараде; али се ипак сви сукоби своде на повишење радничких надница. У железничарском штрајку у Француској отворено је био постављен захтев, да минимална зарада железничких службеника буде повећана од 4 до 5 франака дневно. Не улазећи у питање колико су остварљиви ти захтеви ми ћемо се зауставити на оном узроку који их је изазвао.

У свима државама Западне Европе опажа се последњих година знатно поскупљивање животних намирница. О томе сведочи и такозвани „*Index Number*“. Али у тај „*Index*“ улазе веома разнолики предмети који ни издалека немају подједнаки значај у погледу животних потреба, као на пр. хлеб, гвожђе, свила, дуван и т. сл. јер док су једни неопходно и битно потребни, други се јављају као раскош. Друго, „*Index number*“ не представља средње цене извесног периода, већ се подешавају на извесне рокове, те према томе његова казивања одражавају случајна колебања цена. Услед тога узимамо према службеној статистици Немачке (*Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich 1910*) средње годишње цене најважнијих артикала: ражаног брашна, пшеничног брашна, свињског и овчијег меса, и изводимо из њих средње цене за два петогодишња периода од 1899. до 1904. и од 1905. до 1909. године. Цене на велико ових артикала у Берлину износиле су у следећим размерама (у маркама за метарску центу):

	1899-1904	1905-09	Поскупљење
	5 год.	5 год.	у %
Брашно ражано	18,7	22,8	19 %
Брашно пшенично	22,5	26,9	19 %
Свињетина	104,8	124,3	19 %
Овчетина	121,0	144,5	19 %

Добија се чудан стицај и подудараре, да су се цене оних најнеопходнијих животних намирница повећале у другом петогодишњем периоду према првом подједнако за 19 %.

Лист се чуди таквој подударности.

Да ли ће Протокол бр. 6 Сионских мудраца растерати све те његове недоумице?

Преварени и варани радниче, отвори своје очи! ...

ПРОТОКОЛ бр. 7

Циљ напретка у наоружању.

Врења, раздори и непријатељство у целом свету.

Обуздавање противдејства Гоја путем ратова и општим ратом.

Тајна је успех политике. Штампана и јавно мњење.

Американски, кинески и јапански топови.

Напори наоружања, повећање полицијске листе — све су то неопходне попуне напред именованих планова. Неопходно је постићи да, сем нас, у свима државама буду само масе пролетаријата, неколико оданих нам милионара, полицајци и војници.

У целој Европи, а помоћу њених односа и на другим континентима, ми морамо створити врења, раздоре и непријатељства. У томе је двојака корист: прво, тиме ми држимо у респекту према себи све земље, које добро знају да смо ми кадри, по својој властитој жељи, изазвати нереде или повратити ред; ове су земље навикле да виде у нама неопходни притисак; друго, ми ћемо интригама замрсити све конце, које смо пружили у све државне кабинете путем политике, економских уговора или дужничких обавеза. Да бисмо то постигли ми треба да се наоружамо великим лукавством и проницљивошћу за време преговора и споразума, али у оном што се зове „службени језик“ ми ћемо се држати супротне тактике и изгледаћемо поштени, попустљиви и спремни за споразум. На тај начин народи и владе Гоја, које смо ми навикли да гледају у показну страну онога што

им представљамо, сматраће нас још за добротворе и спасиоце рода људског.

На сваки отпор и противдејство ми морамо бити у стању да одговоримо ратом са суседима оне земље која се осмели да нам противстане; али ако и суседи намисле да нам се колективно успротиве, ми морамо дати отпор путем општега рата.

Главни успех политике састоји се у тајни њених предузећа: реч не мора бити у сагласности са дејствима дипломате.

На акцију у корист нашег широко смишљеног плана, који се већ приближује жељеном крају, ми морамо принуђавати гојске владе тобож јавним мњењем, које смо тајно удесили помоћу такозване „велике силе“ — штампе, која је, са малим изузетком на који не вреди обраћати пажњу, већ сва у нашим рукама.

Једном речи, да резимирамо наш систем обуздавања гојских влада у Европи, ми ћемо једној од њих показати своју снагу атентатима т.ј. терором, а свима, ако се допусти њихов устанак против нас, одговоримо американским или китајским или јапанским топовима.

ПРОТОКОЛ бр. 8

Двосмислено коришћење јуридикким правом.

Сарадници масонске управе.

Нарочите школе и над-васпитавање и образовање.

Економисти и милионери.

Коме да се поверавају одговорна места у влади?

Ми се морамо снабдети свима оруђима којима би се наши противници могли користити против нас. Ми ћемо морати изналазити у најфинијим изразима и зачкољицама правног речника оправдања за оне случајеве када будемо морали доносити одлуке које се могу учинити прекомерно смеле и неправичне, јер је важно да се те одлуке изразе таквим изразима који би изгледали као највиша морална правила правног карактера. Наша управа мора окружити себе свима снагама цивилизације у чијој средини буде дејствовала. Она ће окружити себе публицистима, правницима-практичарима, администраторима, дипломатама, и најзад људима припремљеним нарочитим над-васпитањем и образовањем у нашим нарочитим школама. Ови људи ће знати све тајне друштвенога живота, они ће знати све језике састављене из политичких слова и речи: они ће бити упознати са целокупним наличјем људске природе, са свима њеним осетљивим струнама на којима ће морати умети да свирају. Те су струне: конструкција гојских умова, њихове тенденције, недостаци, пороци и каквоће, особине класа и сталежа. Појмљиво је, да генијални сарадници наше власти, о којима ја говорим, неће бити узети из средине Гоја, који су навикли да врше свој

административни посао не мислећи шта њиме треба постићи, не мислећи зашто је он потребан. Администратори гојски потписују акте не читајући их, служе из користољубља или честољубља.

Ми ћемо окружити нашу владу читавим светом економиста. Ето зашто су економске науке главни предмет наставе за Јевреје. Нас ће окружавати читава плејада банкара, индустријалаца, капиталиста, а што је главно, милионера, јер, у суштини, све ће бити решено питањем цифара.

За време док још не буде било безопасно да се одговорни положаји у државама дају нашој браћи Јеврејима, ми ћемо их поверавати лицима чији су карактери и прошлост такви да између њих и народа лежи читава провалија, таквим људима који у случају непослушности према нашим наређењима могу очекивати само, или суд, или изгнанство — ово зато да би они штитили наше интересе до последњег даха.

ПРОТОКОЛ бр. 9

Примена масонских принципа
у преваспитању народа.

Масонска парола. Значај антисемитизма.
Диктатура масонства. Терор. Ко служи масонству.
Раздвајање „видеће“ и „слепе“ силе гојских држава.
Општење власти са народом. Либерална самовоља.
Дохватање образовања и васпитања. Лажне теорије.
Тумачење закона. Метрополитенови ходници.

Примењујући наше принципе обраћајте пажњу на карактер народа у чијој се средини будете налазили и деловали; општа, подједнака њихова примена, пре него што се народ преваспита на наш начин, не може имати успеха. Али, идући опрезно у њиховој примени, ви ћете видети да неће проћи ни десетак година, па ће се и најтврдоглавији карактер променити, и ми ћемо убележити нови народ у редове нама већ покорних.

Речи либералне, у суштини, наше масонске пароле — „слобода, једнакост, братство“ — када се ми зацаримо, заменићемо већ не речима пароле него само идејности: „право слободе, дужност једнакости, идеал братства“, — рећи ћемо ми и... и ухватићемо јарца за рога... *De facto* ми смо већ збрисали сваку другу управу, сем наше, ма да је де јуре таквих још много. Сада пак, ако какве државе уложе протест против нас, то је само ради форме и по нашем нахођењу и распореду, јер нам је њихов антисемитизам потребан ради управљања нашом млађом браћом. Ја нећу ово објашњавати јер је већ не једанпут било предмет наших беседа.

У ствари, за нас нема препрека. Наша Над-влада налази се под таквим изванредно легалним условима, који се обично називају енергичном и снажном речју — диктатура. Ја могу са чистом савешћу рећи, да смо у даном тренутку ми — законодавци, ми вршимо суд и све расправе, ми кажњавамо и помилујемо, ми смо, као шеф свих наших трупа, на предводничком коњу. Ми управљамо снажном вољом, јер су у нашим рукама парчићи некада силне партије коју смо сада покорили. У нашим су рукама необуздана честољубља, вреле пожуде и похлепности, немилосрдне освете, пакосне мржње.

Од нас долази терор који је све захватио. У нашој су служби људи свих мишљења, свих доктрина: рестауратори монархија, демагози, социјалисти, комунисти и свакојаки утописти. Ми смо све упрезали у посао: сваки од њих са своје стране подгриза последње остатке власти, стара се да обори сав установљени ред. Ова акција је измучила све државе; оне вапију за мир, готове су за њега све да жртвују; али ми им нећемо дати мира све дотле док не признају нашу интернационалну Над-владу отворено и покорно.

Народ је завапио о неопходности да се социјално питање реши путем међународног споразума. Раздробљеност на партије препустила их је све нашој вољи, јер да се води супарничка борба треба имати новаца, а он је сав код нас.

Ми би се могли бојати спајања гојске „видеће“ силе владара са слепом силом народном, но ми смо предузели све мере против такве могућности: између једне и друге силе ми смо подигли зид у виду узајамног међу њима терора. На тај начин слепа сила народа остаје

наш ослонац и ми ћемо јој, само ми и нико више, бити руководилац и, наравно, управићемо је ка нашем циљу.

Да се рука слепчева не би могла ослободити нашег руководства, ми се морамо с времена на време налазити у присном општењу с њим, ако не лично а оно преко најверније браће наше. Када будемо призната власт, ми ћемо са народом беседити лично на трговима и учићемо га по питањима политике онако како нама буде требало.

Како ћемо проверити шта му се предаје у сеоским школама? Па што рекне посланик владин или сам владар, то не може а да се не сазна одмах у целој држави, јер ће глас народни то брзо разнети на све стране.

Да бисмо пре времена уништавали гојске установе, ми смо их се дотакли вештом руком и прикупили у своје руке крајеве опруга њиховог механизма. Те су опруге биле у строгом али правичном реду, но ми смо га заменили либералним нередом и самовољом. Ми смо додирнули и покренули јурисдикцију, изборни ред, штампу, слободу личности, а што је главно образовање и васпитање као угаони камен-темељац слободног бића.

Ми смо заварали, забунили и развратили гојску омладину путем васпитања на лажним принципима и теоријама, које смо им ми намерно такве сугерирали.

Поред постојећих закона, не мењајући их битно већ кварећи их само противречним тумачењима, ми смо створили нешто грандиозно у смислу резултата. Ти су се резултати у почетку испољили у томе што су тумачења маскирала законе, а затим их и сасвим заклонила од владиних погледа, јер је немогућно знати такво замршено законодавство.

Отуда је теорија суда савести.

Ви кажете, да ће се на нас дићи с оружјем у рукама ако пре времена прокљеве у чему је ствар; али за тај случај ми на западу имамо такав тероризирајући маневар, да ће и најхрабрија срца задрхтати: метрополитенови подземни ходници биће дотле проведени у свима престоницама, одакле ће оне бити бачене у ваздух са свима својим организацијама и земаљским документима.

ПРОТОКОЛ бр. 10

Показно у политици. „Генијалност“ подлости.
 Шта обећава масонски државни преврат?
 Опште право гласа. Самозначај. Лидери масонства.
 Генијални руковођа масонства.
 Установе и њихове функције. Отров либерализма.
 Устав је школа за партијске раздоре.
 Републиканска ера.
 Председници су креатуре масонства.
 Одговорност председника. „Панама“.
 Улога народне скупштине и председника.
 Масонство је законодавна сила.
 Нови републикански устав.
 Прелаз к масонској „аутократији“.
 Моменат проглашења „цара света“.
 Калемљење болести и остале интриге масонства.

Данас почињем понављањем онога што сам већ рекао и молим вас да упамтите, да се владе и народи задовољавају оним што им се покаже. А и куд ће они да разгледају наличје ствари кад је за њихове представнике весеље најважнија ствар. За нашу политику је врло важно да се зна ова подробност: она ће нам помоћи кад пређемо на разматрање поделе власти, слободе говора, штампе, религије (вере), права удруживања, једнакости пред законом, неприкосновености својине, стана, пореза (идеја о скривеном порезу), повратне силе закона. Сва су та питања таква да их директно и отворено пред народом не треба никад додиривати. У оним случајевима када се морају додирнути не треба их набрајати,

него изјављивати без подробног излагања да ми признајемо принципе савременог права. Значај тога прећуткивања састоји се у томе што нам неименовани принцип оставља слободу дејства да ово или оно неприметно искључујемо из њега; ако их пак набрајамо они сви изгледају као већ даровани.

Народ гаји нарочиту љубав и поштовање према генијима политичке моћи и на сва њихова насилна дејства одговара: јест да је подло, али је вешто! ... опсена, али како је изведена, просто величанствено, дрско, безобразно! ...

Када ми извршимо наш државни преврат ми ћемо тада рећи народима: „Све је ишло страховито рђаво, сви сте се намучили. Ми разбијамо и уништавамо узроке ваших мука: народности, границе, разноликост монета. Наравно, ви сте слободни да о нама искажете свој суд, али може ли он бити правичан ако га ви донесете пре него што опробате оно што ћемо вам ми дати“... Тада ће нас они уздићи и на рукама носити у једнодушном усхићењу нада и уздања. Гласање, које смо ми направили оруђем нашега зацарења навикнувши на њ и најситније јединице из броја чланова човечанства, састављајући групне скупове и споразуме, учиниће своју услугу и одиграће овога пута своју последњу улогу једногласношћу, у жељи да се упознају са нама изближе пре него што нас осуде.

Тога ради треба нам довести на гласање све, без разлике класа и цензуса, да би се установио апсолутизам већине до којег се не може доћи код интелегентних цензусних класа. Таквим путем ћемо, навикнувши све на мисао о значају себе самога, сломити значај гојске породице и њену васпитну вредност, одстранићемо издвајање индивидуалних умова, којима

гомила руковођена од нас неће ни дати да се истакну, па чак ни да се изјасне: она је навикла да слуша само нас који јој плаћамо за патњу и послушност. Тиме ћемо створити такву слепу моћ која никад неће бити у стању никуд да се крене без руководства наших агената, које ћемо поставити на места њихових вођа. Народ ће се потчинити томе режиму, јер ће знати да ће од ових вођа зависити зараде, поклони и добијање свакојакних добара.

План управе мора изаћи готов из једне главе, јер га не можеш никако утврдити ако допустиш да се он искрива на комадиће у многобројним умовима. Према томе ми можемо знати план дејства, али га не можемо претресати да не бисмо нарушили његову генијалност, везу његових саставних делова, практичну снагу тајнога смисла сваке тачке његове. Ако се сличан посао буде претресао и мењао многобројним гласањем, онда ће он носити на себи отисак свих умних неспоразума, који нису проникли у дубину и везу његових замисли. Нама је потребно да наши планови буду снажни и целисходно смишљени. Стога не треба да бацамо генијални посао нашега руковође пред гомилу да га она растргне, па чак ни пред ограничено друштво.

Сви планови за сада неће окренути наглавце савремене установе. Они ће само заменити њихову економију, а следствено и сву комбинацију њиховог кретања које ће се на тај начин управити путем обележеним у нашим плановима.

Под разним називима у свима земљама постоји приближно једно исто. Представништво, Министарство, Сенат, Државни Савет, Законодавно и Извршно Тело. Није ми потребно да вам објашњавам механизам односа ових усанова међу собом, јер вам је то добро

познато; обратите само пажњу на то, да свака од поменутих установа одговара некој важној државној функцији, при чему вас молим да имате у виду да реч „важан“ ја не везујем за установу него за функцију, следствено, нису установе важне него су важне њихове функције. Установе су поделиле међу собом све функције управе — административну, законодавну, извршну, те су према томе почеле дејствовати у државном организму као органи у човечијем телу. Ако повредимо један део у државној машини, држава ће оболети, као човечије тело, и ... умреће.

Кад смо убацили у државни организам отров либерализма, сва се њихова политичка комплексција променила: државе су оболеле од смртоносне болести — распадања крви. Остаје нам да очекујемо крај њихове агоније.

Либерализам је родио уставне државе које су замениле спасоносну за Гоје аутократију, а уставна држава, као што вам је добро познато, није ништа друго до школа раздора, распре, несугласица, препирке, бесплодних партијских агитација, партијских тенденција — једном речи, школа свега онога што чини безличном делатност државе. Јавност је, ништа мање од штампе, осудила владаре на неактивност и немоћ и тиме их учинила непотребним, због чега су и били збачени у многим земљама. Тада је могла понићи републиканска ера и тада смо заменили владара карикатуром владе — председником, узетим из гомиле, из средине наших креатура, наших робова. У томе је била основа мине коју смо подметнули под гојски народ, или тачније, под гојске народе.

У блиској будућности ми ћемо установити одговорност председника.

Тада се ми већ нећемо устручавати у спровођењу онога зашто ће одговорати наша безлична карикатура. Шта се нас тиче, ако се прореде редови оних који теже к власти, што ће настати пометње због немогућности да се нађу председници, пометње које ће коначно дезорганизовати земљу.

Да бисмо довели наш план до таквих резултата, ми ћемо подешавати изборе таквих председника у чијој прошлости има каквих било „панама“ — тада ће они бити верни извршитељи наших наређења из бојазни да се то не открије и из својствене свакоме човеку који је дошао до власти, тежње да одржи своје привилегије, преимућства и почести, везане за звање председника. Народна скупштина ће прикривати, штитити, изабирати председнике али ћемо јој ми одузети право да предлаже законе и њихове измене, јер ћемо то право препустити одговорноме председнику, лутки у нашим рукама. Наравно, тада ће власт председника постати мета за све могуће нападе, али ми ћемо му дати самозаштиту у праву обраћања к народу и тражењу његове одлуке, без његових представника т.ј. обраћање оном истом нашем слепом службенику — већини из гомиле. Независно од овога ми ћемо препустити председнику право објављивања ванредног стања. Ово последње право мотивисаћемо тиме, што председник, као шеф целокупне земаљске војске мора је имати на свом располагању у случају заштите новог републиканског устава, на чију одбрану он има право као одговорни представник и чувар тога устава.

Разумљиво је, да ће под таквим условима кључ од светиње бити у нашим рукама, и нико сем нас неће више руководити законодавном силом.

Осим тога, са увођењем новог републиканског устава ми одузимамо од Скупштине право интерпелације о владиним мерама под изговором чувања политичке тајне, а поред тога ми ћемо новим уставом смањити број представника до минимума, чиме ћемо за толико смањити и политичке страсти и страст за политиком. Ако се оне, и преко очекивања, распламте и у овом минимуму, онда ћемо их свести на нулу прогласом и обраћањем ка свенародној већини...

Од председника ће зависити одређивање председника и потпредседника Скупштине и Сената. Место сталних сесија парламената ми ћемо скратити њихове седнице и свести на неколико месеца. Сем тога председник, као шеф извршне власти, имаће право да сазива или распушта парламент и, у случају распуштања, да продужи време до одређивања новог парламентарног скупа. Али да последице свих ових, у суштини незаконитих поступака, не би пале на установљену од нас одговорност председника, пре него што треба по нашим плановима, ми ћемо дати министрима и другим вишим административним чиновницима који окружују председника мисао да својим властитим мерама обилазе његова наређења, за шта ће и бити одговорни место њега... Нарочито препоручујемо да се ова улога даје на извршење Сенату, Државном Савету или Министарском Савету, а не посебним личностима.

Председник ће, по нашем нахођењу, тумачити мисао оних постојећих закона који се могу протумачити различито; уз то ће их поништавати када му с наше стране буде у томе предочена потреба; сем тога он ће имати право да предлаже привремене законе и штавише нову измену владиног уставног рада, мотивишући

како једно тако и друго захтевима виших државних интереса.

Таквим мерама ми ћемо добити могућност да уништимо мало по мало, корак по корак, све оно што ћемо испрва, кад ступимо у наша права, бити принуђени да уведемо у државне уставе ради прелаза ка неприметном избацавању сваког уопште устава, кад настане време да се претвори свака влада у наше самодржавље.

Признање нашег самодржца може наступити и пре уништења устава: овај моменат признања наступиће онда када народи, намучени нередима и банкротством управљача, које смо ми удесили, узвикну: „Склоните их и дајте нам једног свеопштег цара који би нас ујединио и уништио узроке раздора — границе, народности, религије, државне рачуне, који би нам дао мир и спокојство које ми не можемо да нађемо са нашим управљачима и представницима“.

Али ви и сами врло добро знате да је за могућност свенародног израза сличних жеља неопходно непрекидно мутити у свима земљама односе народа и влада, да сви буду преморени свађом, непријатељством, борбом, мржњом и штавише мучеништвом, глађу, калемљењем болести, невољом, да Гоји не би могли видети никакав други излаз, већ да прибегну нашем новчаном и потпуном господарству...

Ако ми дамо народима да предахну, то жељени моменат мучно ће икад наступити.

ПРОТОКОЛ бр. 11

Програм новог устава.

Неки детаљи претпостављеног преврата.

Гоји су овнови.

Тајно масонство и његове „показне“ ложе.

Државни Савет се појавио као чинилац који подвлачи власт владареву: он ће као показни део законодавног тела, бити као неки комитет-редакција закона и указа владаревих.

Дакле, ево програма новог устава који се припрема. Ми ћемо створити Закон, Право и Суд: 1) под видом предлога Законодавном Телу, 2) указима председника под видом општих уредаба, одредаба Сената и одлука Државног Савета под видом министарских одредаба, 3) а у случају да наступе згодни моменти — у форми државних преврата.

Утврдивши приближно модус агенди, позабавимо се подробностима оних комбинација помоћу којих ћемо довршити преокрет тока државних машина у горе реченом правцу. Под овим комбинацијама ја подразумевам слободу штампе, право удруживања, слободу савести, изборно начело и много што шта друго, што ће морати ишчезнути из људског репертоара, или ће у корену бити измењено сутрадан по објави новог устава. Само у том моменту биће нам могућно да одједанпут објавимо све наше уредбе, јер доцније би свака приметна измена била опасна, и ево зашто: ако та измена буде спроведена са суровом строгошћу и у смислу строгости и ограничења, онда она може довести до очајања изаз-

ваног страхом од нових измена у том правцу; ако она буде извршена у смислу даљих попуштања, онда ће рећи да смо ми свесни своје неправичности, а то ће поткопати ореол непогрешивости нове власти, или ће рећи да смо се уплашили па смо принуђени да чинимо уступке, за које нико неће бити захвалан, јер ће сматрати да је тако морало бити... И једно и друго је штетно по престиж новог устава. Нама је потребно, да још од првог момента његова прокламовања, када народи буду ошамућени извршеним превратом, кад се буду налазили у терору и недоумици, они буду свесни тога да смо ми тако снажни, тако неповредљиви, да од њих нимало не зазиремо и да не само нећемо обраћати пажњу на њихова мишљења и жеље, него смо спремни и способни са доследном влашћу да угушимо израз и манифестацију њихову у сваком моменту и на сваком месту, да смо одједанпут узели све што нам је било потребно и да ми ни у ком случају нећемо делити с њима нашу власт... Тада ће они од страха зажмурити на све и очекиваће да виде шта ће све из овога произаћи.

Гоји су овнујско стадо, а ми смо за њих вуци. А ви знате шта бива са овцама када се у тору појаве курјаци? ...

Они ће зажмурити на све још и стога, што ћемо им обећати повратак свих одузетих слобода чим умиримо непријатеље мира и укротимо све партије...

Треба ли говорити о томе колико ће времена они чекати на тај повратак? ...

Зашто смо смислили и улили Гојима сву ову политику, улили не давши им могућности да разгледају њено наличје, зашто ако не зато да бисмо обиласком постигли оно, што наше растушено племе не може постићи директним путем. То је послужило као основа

за нашу организацију тајнога масонства за које не знају и о чијим циљевима чак и не слуте животиње Гоји које смо привукли у показну армију масонских ложа да бисмо замазали очи њиховим саплеменицима.

Бог нам је даровао, као своје изабраном народу, растуреност, и баш у тој привидној за све слабости нашој испољила се сва наша снага која нас је сада довела до прага владавине целим светом.

Сад нам већ остаје мало да дозиђујемо на удареном темељу.

ПРОТОКОЛ бр. 12

Масонско тумачење речи „слобода“.

Будућност штампе у масонском царству.

Контрола штампе. Дописничке агентуре.

Шта је прогрес по схватањима масонства?

Још нешто о штампи.

Масонска солидарност у савременој штампи.

Покретање провинцијалних „друштвених“ захтева.

Непогрешност новог режима.

Реч „слободу“, која се може тумачити разнолико, ми тумачимо и одређујемо овако:

Слобода је право да се може чинити оно што дозвољава закон. Овакво тумачење ове речи послужиће нам у оно време тиме, што ће се сва слобода обрести у нашим рукама, јер ће закони рушити или стварати само оно што ми будемо желели по горе изложеном програму.

Са штампом ћемо поступити на следећи начин. — Какву улогу игра сада дневна штампа? Она служи бујном распаљивању потребних нам страсти или себичном партизанству. Она бива празна, неправична, лажљива, и већина људи не схвата чему она служи. Ми ћемо је оседлати и добро зауздати, то исто ћемо урадити и са осталом штампом, јер каква смисла има избављати се од напада дневне штампе ако будемо остали мета за брошуре и књиге? Ми ћемо претворити садашњи скуп продукт јавности, скуп благодарећи неопходности његове цензуре, у уносни посао за нашу државу: ми ћемо је оптеретити нарочитим таксеним прирезом и

кауцијама приликом оснивања органа штампе или типографија, који ће морати осигурати нашу владу од сваких напада са стране штампе. За евентуални напад ми ћемо кажњавати немилосрдно. Такве мере, као што су марке, кауције и казне, донеће огроман приход влади. Истина, партијски листови могли би и не жалити новаца, али ми ћемо их забрањивати одмах после другог напада на нас. Нико се некажњено не може дотаћи ореола наше државничке непогрешивости. Повод за забрану издања — забрањени орган обезбеђава умове без икаква повода и основа. Молим вас да имате у виду, да ће међу онима који нас нападају бити и органи које смо ми основали, али они ће нападати искључиво оне тачке које смо ми већ предодредили за измену.

Ниједна обзнана неће допирати у друштво без наше контроле. То ми и сада постижемо тиме, што све новости примају само неколико агентура, у којима се оне концентришу са свих крајева света. Ове агентуре биће тада потпуно наше установе и објављиваће само оно што им ми наредимо.

Кад смо им ми сада умели да завладамо умовима гојских друштава у толикој мери, да поготову сви они гледају на светске догађаје кроз обојена стакла оних наочара које им ми мећемо на очи, кад сада за нас ни у једној држави не постоје препреке које би нам затварале приступ ка државним тајнама, како их глупост гојска назива, шта ће тек бити онда када ми будемо признати господари света у лицу нашег свеопштег цара?!

Но вратимо се на будућност штампе. — Сваки који пожели да буде издавач, библиотекар или штампар, биће принуђен да добије за тај посао установљену

диплому, која ће му се у случају кривице одмах одузети. Код таквих мера оруђе мисли постаће васпитно средство у рукама наше владе која неће допустити народним масама да лутају по прашумама маштања о благодетима прогреса. Ко од нас не зна да су те благодети и добротности директни путеви ка ружним маштањима која су породила анархичне односе људи међу собом и према власти, јер је прогрес или боље рећи, идеја прогреса навела на мисао о еманципацији сваке врсте, не утврдивши њене границе... Сви такозвани либерали анархисти су, ако не дела а оно мисли. Сваки од њих јури за аветима слободе падајући искључиво у самовољу, т.ј. у анархију протеста ради протеста...

Пређимо на штампу. Ми ћемо је оптеретити таксама од табака и кауцијама, а књиге које имају мање од 30 табака — двоструко више. Ми ћемо их уписати у категорију брошура, да бисмо с једне стране смањили број дневних листова који представљају собом најгори штампани отров, а с друге стране — та ће мера принудити писце на тако дугачке саставе да ће их свет мало читати, нарочито због њихове скупоће. Оно, пак, што ми будемо издавали сами, у корист умног упућивања у обележеном и жељеном правцу, биће јефтино и читаће се на јагму. Порезивање ће умирити празан књижевни занос, а кажњивост ће ставити књижевнике у зависност од нас. Ако се и нађу они који желе да пишу против нас, неће се наћи љубитељи да њихова дела штампају. Пре него што прими на штампање какво дело издавач или штампар мора тражити од власти дозволу за то. На тај начин ми ћемо из раније знати све замке и интриге које нам се спремају, и ми ћемо их разбити предухитривши их унапред објашњењима по теми о којој се у књизи расправља.

Књижевност и журналистика две су најважније васпитне силе, — ето зашто ће наша влада постати власник већине листова. Тиме ће се неутралисати штетан утицај приватне штампе и задобити огроман утицај на умове... Ако одобримо десет дневних листова, ми ћемо основати својих тридесет и тако даље у том смислу. Али о томе не сме да буде ни најмање сумње у публици, чега ради ће и сви листови, које ми будемо издавали имати најразличније и најпротивније по спољашњости правце и мишљења, што ће изазвати поверење према нама и привући на нашу страну наше противнике који ништа о томе и не слуте, те ће на тај начин пасти у нашу клопку и бити потпуно безопасни.

На првом месту биће постављени органи службеног карактера. Они ће увек бити на страни и чувати наше интересе, те ће стога и њихов утицај бити релативно ништаван.

На другом — стајаће органи полуслужбени чија ће се улога састојати у томе да привуку равнодушне и загрејане.

На трећем месту поставићемо тобоже нашу опозицију, која ће макар у једном од својих органа представити се тобоже као наш антипод. Наши стварни противници примиће у души ову варљиву опозицију за своје људе и показаће нам своје карте.

Сви наши листови представљаће све могуће правце — аристократски, републикански, револуционарни, шта више анархистички — докле год, наравно, буде био жив устав... Они ће, као индијски богић Вишну, имати стотину руку од којих ће свака пипати пулс чији год хоћете у јавном мњењу. Када пулс буде убрзан, тада ће ове руке повести мњење у правцу нашег циља, јер узбуђена особа губи моћ расуђивања и лако се подаје

сугестији. Оне будале, које буду мислиле да понављају мишљење листа свога логора, понављаће наше мишљење или оно које ми желимо. Уображавајући да иду за органом своје партије, они ће поћи за оном заставом коју ми будемо за њих истакли.

Да бисмо упућивали у том правцу наше новинарске милиције, ми морамо нарочито пажљиво организовати овај посао. Под именом централног одсека штампе ми ћемо основати књижевне скупове на којима ће наши агенти давати пароле и сигнале. Претресајући и опонирајући нашим пројектима увек површно и не додирујући суштину њихову, наши ће органи водити празно пушкарање са службеним листовима само зато, да би нам пружили повод да се изјаснимо подробније него што смо то могли урадити у својим почетним службеним изјавама, наравно, кад то за нас буде било пробитачно.

Ови напади на нас одиграће још и ту улогу што ће поданици бити уверени у потпуну слободу јавне говорнице, а нашим ће агентима то дати повод да тврде како противнички листови говоре којештарије, јер не могу да нађу праве поводе за стварно оповргавање наших наређења.

Такве неприметне за јавно мњење, али сигурне, мере најуспешније ће повести јавну пажњу и поверење у страну наше владе. Благодарећи њима, ми ћемо уколико то буде потребно узбуђивати и умиривати духове у политичким питањима, убеђивати или збуњивати, штампајући час истину, час лаж, факте или њихова побијања, с обзиром на то да ли су они добро или рђаво примљени, увек опрезно пипајући терен пре него што на њ ступимо... Ми ћемо побеђивати наше противнике насигурно, јер они неће имати на расположењу органе

штампе у којима би се могли изјаснити до краја услед горе поменутих мера предузетих против штампе.

Пробне камичке које ми будемо бацали у трећем разреду наше штампе, у случају потребе, ми ћемо енергично оповргавати у нашим полуслужбеним листовима.

И сада већ у извесним формама, рецимо у француској журналистици, постоји масонска солидарност у пароли: сви органи штампе везани су међу собом професионалном тајном; слично старим аугурима, ниједан члан њезин неће издати тајну својих сазнања и података, ако није одлучено да се она објави. Ниједан журналиста неће се одлучити да ода ту тајну, јер се ниједан од њих не упушта у књижевност, ако у целој прошлости његовој нема какве било срамне ранице... Те би ране биле одмах отворене. Докле год су те ране само тајна њих неколицине, ореол дотичног журналисте привлачи мишљење већине света — за њим иду са одушевљењем.

Ми рачунамо нарочито на провинцију. У њој ми морамо изазвати оне наде и тежње, са којима бисмо се увек могли бацити на престоницу, истичући их престоницама за самосталне наде и тежње провинције. Јасно је, да избор њихов мора бити увек исти — наш. Нама је потребно, да се престонице понекад, док ми још не узмемо пуну власт, нађу обавијене провинцијалним мишљењем народа, т.ј. већине удешене од наших агената. Нама је потребно, да се престонице у психолошком тренутку не одају претресању и критици свршеног факта из јединог разлога што је он примљен мишљењем провинцијалне већине.

Када будемо у периоду новог режима, прелазног ка нашој владавини, ми нећемо смети допуштати да

штампа открива друштвено неваљалство: потребно је да се мисли, да је нови режим у толикој мери све задовољио, да су чак и злочини ишчезли... Сви случаји преступништва морају остати познати само њиховим жртвама и случајним сведоцима — никоме више.

ПРОТОКОЛ бр. 13

Потребе у насушном хлебу. Питања политике.
 Питања индустрије. Забаве и весеља.
 Народни домови. „Истина је једна“.
 Велики проблеми.

Нужда у насушном хлебу приморава Гоје да ћуте и да буду наше покорне слуге. Агенти узети из њихове средине у нашу штампу претресаће по нашем наређењу оно што је нама незгодно да издајемо непосредно у службеним документима, а ми ћемо за време те новинарске граје узети и спровести мере које желимо и поднети их публици као свршени факт. Нико неће смети тражити да се укине оно што је већ решено, тим пре што ће оно бити представљено као побољшање... А у том ће штампа скренути мисли на нова питања (јер ми смо навикли људе да траже све ново). На претресање тих нових питања навалиће сви они шупљоглави извршитељи судбина, који још ни сада не могу појме да они ништа не разумеју у ономе што хоће да разматрају. Питања политике никоме нису приступачна сем оних који руководе њоме већ много векова, твораца њених.

Из свега овога ви ћете видети, да тражењем мишљења гомиле ми само олакшавамо кретање нашег механизма, и ви можете запазити да ми не тражимо одобравање наше радње него оних речи које ми пуштамо по овом или оном питању. Ми стално објављујемо да се у свима нашим мерама које предузимамо руководимо надом спојеном са поузданошћу да служимо општем добру.

Да бисмо одвукли сувише немирне људе од претресања питања политике, ми сада спроводимо тобоже нова питања њена — питања индустрије. На том попришту нека бесне до миле воље! Масе су вољне да не дејствују, да се одмарају од тобожње политичке делатности (на коју смо их ми навикли, да бисмо се уз њихову сарадњу борили са гојским владама), али само под условом нових запослења, у којима им ми указујемо тобож тај исти политички правац. Да оне саме не би нешто смислиле, ми их још ометамо забавама, весељем, играма, страстима, народним домовима... Ускоро ћемо преко штампе почети предлагати конкурсне утакмице у вештини, спорту свих врста: ово интересовање одвратиће коначно духове од питања на којима бисмо се морали са њима борити. Одвикавајући се све више и више од самосталног мишљења људи ће почети унисоно говорити са нама, јер ћемо само ми бирати и предлагати нове правце мисли... наравно, преко таквих лица са којима нас они неће сматрати за солидарне.

Улога либералних утописта биће дефинитивно одиграна када наша влада буде призната. Дотле ће нам они послужити као добре слуге. Стога ћемо још упућивати духове на свакојака измишљања фантастичних теорија, нових и тобоже прогресивних: та ми смо са пуним успехом завртели прогресом шупље гојске главе и сада нема међу Гојима ума који би могао увидети да се под овом речју крије скретање од истине у свима случајевима где није реч о материјалним проналасцима, јер је истина једна и у њој нема места прогресу. Прогрес, као лажна идеја, служи замрачењу истине, да је не би нико могао знати, осим нас, Божјих изабраника, чувара њених.

Када наступи наше царство, тада ће наши оратори беседити о великим проблемима, који су узбуђивали

човечанство зато да би га на крају крајева довели до наше благе владавине.

Ко ће посумњати тада да смо све ове проблеме ми били удесили и наместили према политичком плану који нико није прокљувио у току многих векова?!

ПРОТОКОЛ бр. 14

Религија будућности. Будуће ропство.

Неприступачност сазнања тајни религије будућности.

Порнографија и будућа штампана реч.

Када се ми зацаримо, ми нећемо желети да постоји друга религија осим наше, религија о једном Богу, са којим је наша судбина везана нашим избраништвом и којим је та иста наша судбина сједињена са судбинама света. Према томе ми морамо оборити сва веровања. Ако се из тога роде савремени атеисти, то неће, као прелазни ступањ, ништа сметати нашим изгледима, него ће послужити као пример за она поколења која ће слушати проповеди наше о религији Мојсија која је својом смишљеном и непоколебљивом системом довела до покорјења нама свих народа. У томе ћемо ми подвући и њену мистичку истину, на којој ће се, рећи ћемо ми, оснивати сва њена васпитна снага... Тада ћемо у сваком згодном случају публиковати чланке, у којима ћемо сравњивати нашу благу владавину са прошлима. Благодети мира, макар и изнуђеног вековима немира, послужиће као нови рељеф учињеноме добру. Погрешке гојских администрација биће описиване у најјаснијим бојама. Ми ћемо посејати такву одвратност према њима, да ће народи претпостављати спокојство у ропском стању правима фамозне слободе која су их толико намучила, исцрпла изворе људског постанка, која су експлоатисана гомилом варалица и битанги које ни саме нису знале шта раде... Бескорисне промене владавине, на које смо ми подбадали Гоје кад смо поткопавали

њихове државне темеље, толико ће досадити народима да ће они претпоставити да трпе од нас све, само да се не излажу ризику да понова искусе пређашње немире и невоље. Ми ћемо нарочито подвлачити историске погрешке гојских управа, које су толико векова мучиле човечанство одсуством интелигенције и довитљивости у свему што се тиче истинског његовог добра, у трци за фантастичним пројектима социјалног добра, не видећи, да су ти пројекти све више погоршавали а не побољшавали стање општих односа на којима се заснива човечански живот...

Сва снага наших принципа и мера састојаће се у томе што ћемо их ми истаћи и протумачити као јасни контраст распаднутим старим поретцима друштвеног уређења...

Наши философи ће разматрати и претресати све недостатке гојских веровања, али нико и никада неће претресати нашу веру са њене праве тачке гледишта, јер њу нико темељно неће упознати, осим наших који никада неће смети издати њене тајне.

У земљама које предњаче ми смо створили безумну, прљаву, одвратну књижевност. Још неко време по нашем ступању на власт ми ћемо подстицати њезин опстанак, да би она што рељефније оцртала контраст говора, програма који се разлежу са наших висина... Наши паметни људи, нарочито васпитани за то да руководе Гоје, састављаће говоре, пројекте, мемоаре, чланке, којима ћемо утицати на духове, водећи их ка појмовима и знањима које смо ми обележили.

ПРОТОКОЛ бр. 15

Једнодневни светски преврат. Казне.
 Будућа судбина Гоја-масона. Мистичност власти.
 Размножавање масонских ложа.
 Централна управа мудраца. „Азефовштина“.
 Масонство као руководилац свих тајних друштава.
 Значај јавног успеха. Колективизам. Жртве.
 Казне масона. Пад престижа закона и власти.
 Предизбраништва.
 Краткоћа и јасност закона будућег царства.
 Послушност старешина.
 Мере против злоупотребе власти.
 Суровост кажњавања. Крајњи рок судијске старости.
 Либерализам судија и власти. Светски новац.
 Апсолутизам масонства. Право касације.
 Патријархални „изглед“ власти будућег „владара“.
 Обожавање владара. Право јачег као једно право.
 Цар израиљски - патријарх света.

Када се ми најзад дефинитивно зацаримо, благодарећи државним превратима који ће свугде бити припремљени за један исти дан, после дефинитивног признања неподобности сви постојећих влада (а дотле ће проћи доста времена, можда и цео један век), ми ћемо се постарати да против нас не буде завера. Тога ради ми ћемо немилосрдно казнити све оне који предусретну нашу владавину с оружјем у рукама. Свако ново оснивање каквог било тајног удружења биће такође кажњено смрћу, а она која данас постоје, која ми познајемо и која су нам учинила извесне услуге, укинућемо и послаћемо

их у далеке континенте изван Европе. Тако ћемо поступити са оним Гојима-масонима који одвећ много знају; они пак, које будемо из буди којих разлога помиловали, биће у сталном страху од изгнанства. Ми ћемо издати закон по коме ће сви бивши учесници тајних друштава подлежати прогонству из Европе као центра наше управе.

Одлуке наше владе биће дефинитивне и без апелације.

У гојским друштвима, у којима смо посејали тако дубоко корење неслоге и протестантизма, могућно је установити ред само немилосрдним мерама које јасно и оштро доказују власт: не треба гледати на жртве које се приносе будућем добру. У постизању добра, ма и путем приношења жртава, састоји се обавеза сваке владе, која је свесна тога да се не само у привилегијама него и у обавезама састоји њезин опстанак. Главна је ствар за стабилност управе учвршћење ореола моћи, а тај се ореол постиже само величанственом непоколебљивошћу власти која би носила на себи знаке неприкосновености од мистичких узрока — од Божјег избора. Тако је било до последњег доба руско Самодржавље — једини у свету наш озбиљни непријатељ, ако не рачунамо Папство. Сетите се, примера ради, како Италија, заливена крвљу, није такла ни длаку на глави Сулиној који је ту крв и пролио; Сула је својом моћи био бог у очима народа који је он намучио, а његов мушки и храбри повратак у Италију ставио га је изван прикосновености... Народ не дира онога који га хипнотише својом храброшћу и силином духа.

За време до настанка нашега царства ми ћемо, напротив, створити и умножити франк-масонске ложе у свима земљама света, увући ћемо у њих све, који могу

бити и који већ јесу, истакнуте посленике, јер ће у тим ложама бити главно обавештајно место и утицајно средство. Све ове ложе ми ћемо сконцентрисати под једну управу, која ће бити само нама позната а свима осталима непозната и која ће бити састављена од наших мудраца. Ложе ће имати свога представника, који ће собом прикривати поменућу управу масонства, од које ће долазити парола и програм. У тим ложама ми ћемо завезати чвор свих револуционарних и либералних елемената. Оне ће се састојати из свих друштвених слојева. Најскривеније политичке замисли биће нам познате и потпашће под наше руководство онога часа кад и поникну. Чланови тих ложа биће готово сви агенти међународне и националне полиције, јер је њена служба за нас незамењива у том погледу што полиција може не само на свој начин да се обрачуна са непокорнима, него и да прикрије наше радње, да створи поводе за незадовољство итд...

У тајна друштва обично најрадије ступају аферисте, каријеристе и уопште људи већином лакомислени, са којима нам неће бити тешко да водимо послове и помоћу којих да навијамо механизам машине коју смо пројектовали... Ако се овај свет ускомеша и узбуди, онда ће то значити да нам је било потребно да га узбудимо, да бисмо растројили његову одвећ велику солидарност. Ако у његовој средини поникне завера, онда ће на чело њено стати нико други до један од наших највернијих слугу. Природно је да ћемо ми а нико други повести масонску акцију, јер ми знамо куда је водимо, знамо крајњи циљ свакога дејства; Гоји пак не знају ништа, не знају чак ни непосредни резултат: њих задовољава обично тренутни рачун задовољена самољубља у извршењу онога што је замишљено, не примећујући

чак ни то да и сама замисао не припада њиховој иницијативи него нашем навођењу на дотичну мисао...

Гоји иду у ложе из радозналости, или у нади да се уз припомоћ њихову прогурају што ближе ка богатој друштвеној трпези, а неки опет зато да би имали могућности да изнесу пред публику своја неостварљива и неоснована маштања: они жуде за емоцијом успеха и аплауза на који смо ми врло издашни. Ми им зато и дајемо тај успех, да бисмо се користили самообманом која отуда проистиче, при којој људи неприметно усвајају наше сугестије, не зазирући од њих, у пуној уверености да њихова непогрешност сипа мисли, а да туђе већ не може да прима... Ви не можете ни да замислите како се најпаметнији међу Гојима може довести до несвесне наивности, под условима самообмане, и како их је у исто време лако обесхрабрити најмањим неуспехом, рецимо прекидом аплауза, и довести до ропске покорности, само да би се успех обновио... У колико наши запостављају успех, утолико су Гоји готови да жртвују све планове да би се само дочепали успеха. Та њихова психологија знатно нам олакшава задатак њихова упућивања. Ови тигрови по изгледу имају овнујске душе, а у главама њиховим дува промаја. Ми смо их попели на коњића маште о томе да ће симболична јединица колективизма прогутати људску индивидуалност... Они се још нису снашли и разабрали и неће се разабрати у тој мисли, да је овај коњић очигледно рушење најглавнијег закона природе која је створила у самом почетку стварања света јединицу која не личи на друге, наиме баш у циљу индивидуалности.

Кад смо их ми могли довести до таквог безумног слепила, није ли то фрапантно јасан доказ колико је ум

гојски човечански неразвијен у сравању са нашим умом?! ... То баш поглавито и гарантује наш успех.

Колико су били проницљиви наши стари мудраци кад су говорили, да за постигнуће озбиљног циља не треба презати ни од каквих средстава и не гледати на број жртава које се приносе ради тога циља... Ми се нисмо обазирали на жртве из средине гојске марве, мада смо и жртвовали многе наше, али смо им сада дали такав положај на земљи о каквом они нису ни могли сањати. Релативно многобројне жртве наше сачувале су нашу народност од пропасти.

Смрт је неизбежан крај за свакога. Боље је да се тај крај примакне онима који ометају наш посао, него ли к нама који стварамо тај посао. Ми кажњавамо масоне тако, да нико сем браће о томе не може посумњати, штавише ни саме жртве казне: сви они умиру кад је то потребно, рекло би се, од нормалног оболења... Знајући то, чак и браћа не смеју протестовати. Таквим мерама ми смо ишчупали из средине масонства и сам корен протеста против наших наређења. Проповедајући Гојима либерализам ми у исто време држимо свој народ и наше агенте у сталној послушности.

Под нашим утицајем извршење гојских закона скраћено је и сведено до минимума. Престиж закона подривен је либералним тумачењима уведеним у ту сферу. У најважнијим политичким и принципијелним стварима и питањима судије решавају онако како им ми наредимо, виде ствари у оној светлости којом их ми осветлимо за гојску администрацију, наравно, преко подметнутих лица са којима ми тобоже ничега заједничког немамо, — мишљењем новина, или другим путевима... Чак и сенатори и виша администрација слепо примају наше савете. Чисто животињски ум Гоја није способан за

анализе и посматрање, а још мање за предвиђање онога чему може одвести извесна поставка питања.

У тој разлици у способности мишљења између Гоја и нас може се јасно видети печат избраништва и човечности за разлику од инстинктивног животињског ума Гоја. Они виде, али не предвиђају и не проналазе (изузев само материјалне ствари). Из тога се јасно види, да нас је сама природа предодредила да руководимо и управљамо светом.

Када дође време наше јавне управе, време да манифестујемо њену благотворност, ми ћемо прерадити сва законодавства, наши ће закони бити кратки, јасни постојани, без икаквих тумачења, тако да ће сваки бити у стању да их добро и поуздано зна. Главна одлика њихова биће послушност према старешинама доведена до грандиозног степена. Тада ће све злоупотребе ишчезнути услед одговорности свих до једнога пред највишом влашћу представника власти. Злоупотребе пак власти која лежи ниже ове последње инстанце кажњаваће се тако немилосрдно да ће сваки изгубити вољу да експериментише своју снагу. Ми ћемо једнако и будно мотрити на сваки корак администрације од које зависи кретање државне машине, јер разузданост у њој порађа разузданост свугде: ниједан случај незаконитости и злоупотребе неће остати примерно некажњен.

Прикривање, солидарно гледање кроз прсте међу службеницима у администрацији — све ће ово ишчезнути после првих примера суровог кажњавања. Ореол наше власти захтева целисходне т.ј. сурове казне за најмање рушење, ради личне користи, њеног највишег престижа. Онај који пострада, ма и неразумно својој кривици, биће као војник који пада на административном пољу у корист власти, принципа и закона који не

допуштају одступање са друштвеног пута на лични. На пример: наше ће судије знати да ће они, у жељи да се похвале глупим милосрђем, нарушити закон правосуђа који је створен ради примерног поучавања људи казнама за иступе, а не ради изложбе духовних особина судија. Те особине је умесно показивати у приватном животу а не на јавном терену који представља собом васпитну основу човечанског живота.

Наш судски персонал служиће највише до 55. године живота, пре свега зато што се старци упорније држе предрасуда, што су мање способни да се покоравају новим наредбама, а друго, зато што ће нам то створити могућност да таквом мером постигнемо гипкост премештања персонала који ће се тиме лакше савити под нашим притиском: ко зажели да остане на своме месту мораће се слепо покоравати да би то заслужио. Уопште наше судије ћемо бирати из средине само оних који ће тврдо знати да је њихова улога у кажњавању и примени закона, а не у маштању о испољавању либерализма на рачун државног васпитног плана, као што то сада уображавају Гоји... Мера премештања служиће још и за слабљење колективне солидарности међу службеницима и привезаће их све за интересе владе, од које ће зависити њихова судбина. Млади нараштај судија биће васпитан у идејама недопуштања таквих злоупотреба које би могле нарушити установљени ред у односима наших поданика међу собом.

Сада гојске судије чине попуштања и гледају кроз прсте свакојаким злочинима немајући правилну представу о своме позиву, јер се садашњи управљачи при одређивању судија на дужности не старају да им улију осећај дужности и свест о послу који се од њих изискује. Као што животиња пушта своју децу на тражење плена,

тако и Гоји дају својим поданицима лукративна места и не мислећи да им разјасне за шта је то место створено. Зато и пропадају њихове управе саме од себе кроз дејство своје властите администрације.

Нека резултати ових дејстава послуже као још једна лекција за нашу управу.

Ми ћемо искоренити либерализам на свима важним стратегијским положајима наше управе, од којих зависи васпитање свих потчињених нашем друштвеном строју. На те положаје доћи ће само они које ми будемо васпитали за административну управу. На могућну примедбу, да ће пензионисање старих службеника скупо стати државну благајну, рећи ћу, пре свега, да ће се њима претходно наћи приватна служба у замену за изгубљену, а друго, напоменућу да ће у нашим рукама бити сконцентрисан сав светски новац, те се следствено наша влада нема шта бојати скупоће...

Наш апсолутизам ће у свему бити доследан и стога ће наша велика воља у свакој својој одредби бити поштована и без поговора извршавана: она ће игнорисати свако негодовање, свако незадовољство, искорењујући свако њихово испољавање у дејству примерним казнама.

Ми ћемо укинути касационо право, које ће прећи у нашу искључиву надлежност — у надлежност управљача, јер ми не смемо допустити да се у народу роди мисао о томе да судије које смо ми поставили могу доносити неправилне одлуке. Ако се пак ма шта слично догоди, ми ћемо сами касирати одлуку, али са тако примерном казном одмереном судији за неразумевање свога посла и позива, да се ти случаји више неће поновити... Понављам, да ћемо ми знати сваки корак наше администрације, на коју само и треба мотрити да би народ био

задовољан нама, јер је он у праву да тражи од добре управе и доброг чиновника.

Наша ће управа имати изглед патријархалног очинског старања нашег управљача. Наш народ и поданици видеће у њему оца који се брине о свакој невољи, о сваком дејству, о сваком узајамном односу како поданика једног према другоме, тако и њих свију према управљачу. Тада ће они бити толико прожети мишљу да је немогућно бити без тога старања и руковођења, ако желе да живе у миру и спокојству, да ће са страхопоштовањем, блиским обожавању, признати самодржавље нашег владара, нарочито кад се увере да се наши намештеници не замењују својом влашћу, него само слепо извршују његова наређења. Они ће се радовати што смо ми све регулисали у њиховом животу, као што раде паметни родитељи који хоће да васпитавају своју децу у осећају дужности и послушности. Та народи су у односу према тајнама наше политике вечито непунолетна деца, исто тако као и њихове владе...

Као што видите, ја заснивам наш деспотизам на праву и дужности: право приморавања на извршење дужности директна је обавеза владе која је отац својих поданика. Она има право снажнога зато, да се користи њиме за добро упућивање човечанства ка природно одређеном строју — послушности. Све се у природи налази у послушности, ако не људима, а оно околностима, или својој природи, у сваком пак случају јачему. Будимо дакле ми тај јачи ради добра.

Ми смо дужни, без предомишљања, жртвовати оделите личности, рушиоце установљеног реда, јер у примереној казни лежи велика васпитна задаћа.

Када цар израиљски стави на своју свештену главу круну коју му Европа поднесе, он ће постати патријарх

света. Неопходне жртве, које он буде принео услед њихове целисходности, никада неће достићи ону цифру жртава које су принели у току векова грандоманија и надметање гојских глава и владара.

Наш цар ће се налазити у сталном опћењу са народом, и говориће му са трибине беседе које ће таласи гласова разносити одмах по целоме свету.

ПРОТОКОЛ бр. 16

Нешкодљивост универзитета. Замена класицизма.
Васпитање и знање.

Реклама власти „владара“ у школама.
Укидање слободне наставе. Нове теорије.
Независност мисли. Очигледна настава.

У циљу уништења сваких колективних снага, сем наших, ми ћемо учинити нешкодљивим први степен колективизма — универзитете, преваспитававши их у новом правцу. Њихове старешине и професори биће припремани за свој посао у духу подробних тајних програма дејства, од којих они некажњено неће одступити ни за јоту. Они ће бити постављани са нарочитом опрезношћу и биће доведени у потпуну зависност од владе.

Ми ћемо искључити из наставе државно право, као и све што се дотиче политичког питања. Ови предмети ће се предавати неколиким десетинама лица изабраних из броја посвећених по нарочитим способностима. Универзитети не смеју из својих зидова пуштати жуто-кљунуће који спремају и кроје планове устава као комедије или трагедије, бавећи се питањима политике у којима се и њихови очеви никада и ништа нису разумева-ли.

Рђаво упућено упознавање великог броја лица са питањима политике ствара утописте и лоше поданике, као што и сами можете запазити из примера општег васпитања Гоја у том правцу. Нама је требало да уведемо у њихово васпитање све оне принципе који су тако

сјајно начели њихов строј. Када ми будемо на власти удаљићемо из васпитања све оне предмете који изазивају забуну и направимо од омладине послушну децу старешина, децу која воле онога што управља као свој ослонац и наду на мир и спокојство.

Класицизам, као и свако изучавање старе историје у којој је више рђавих него добрих примера, ми ћемо заменити изучавањем програма будућности. Ми ћемо избрисати из памћења људи све факте прошлих векова који нам нису по жељи, а оставићемо само оне који оцртавају све погрешке гојских владавина. Учење о практичном животу, о обавезном уређењу, о односима људи једног према другоме, о избегавању рђавих себичних примера, који сеју заразу зла, и друга слична питања васпитног карактера стајаће на челу наставног програма састављеног према посебном плану за свако звање, не генерализујући наставу ни под каквим видом и изговором. Таква поставка питања има нарочиту важност.

Свако друштвено звање мора бити васпитано у строгим разграничењима у складу са његовим позивом и радом. Случајни генији увек су умели и умеће да промакну у друга звања, али, због те ретке случајности пропуштати у туђе редове лица неспособна, одузимајући места од оних који припадају тим редовима по рођењу и занимању — потпуно је безумље. Ви сами знате како се све то свршило по Гоје, који су допустили ову вапијућу бесмислицу.

Да би онај који управља чврсто засео у срцима и умовима својих поданика, треба за време његове делатности предавати целоме народу по школама и на трговима о његовом значају и делима, о свима његовим лепим и племенитим почецима.

Ми ћемо уништити сваку слободну наставу. Ученици ће имати право заједно с родитељима да се као у клубу искупљају по школским заводима: за време тих скупова, у празничне дане, предавачи ће држати тобоже слободна предавања о питањима човечанских односа, о законима примера, о репресалијама које долазе од несвесних односа и, најзад, о философији нових теорија још необјављених свету. Ове теорије ми ћемо уздићи до догмата вере као прелазни степен ка нашој вери. Кад завршим излагање нашег програма рада у садашњости и будућности, ја ћу вам прочитати о основима ових теорија.

Једном речју, знајући из многовековног искуства да људи живе и руководе се идејама, да те идеје људи усишу само помоћу васпитања које се даје са подједнаким успехом свима узрастима, наравно, само различитим начинима, ми ћемо усисати и конфисковати у нашу корист последње блеске неизвесности мисли, коју ми већ одавно управљамо на потребне нам предмете и идеје. Систем обуздавања мисли већ је у дејству, у такваном систему очигледне наставе, која има да претвори Гоје у немислеће, послушне животиње које очекују очигледност да би је могле разумети... Буржуа, један од најбољих наших агената у Француској, већ је објавио нов програм очигледне наставе.

ПРОТОКОЛ бр. 17

Адвокатура. Утицај гојског свештенства.

Слобода савести. Папски двор.

Цар јудејски као патријарх — папа.

Начини борбе са постојећом Црквом.

Задаци савремене штампе. Организација полиције.

Добровољачка полиција.

Шпијунство по обрасцу кагалне шпијунаже.

Злоупотребе власти.

Адвокатура ствара људе хладне, сурове, упорне, без-принципне, који се стављају у свима случајевима на безлични, чисто легални терен. Они су се навикли да све навијају у корист заштите, а не социјалног добра. Они се обично примају сваке заштите, теже да се домогну оправдања по сваку цену хватајући се за ситне зачкољице јуриспруденције, чиме они деморалишу суд. Стога ћемо ту професију ставити у уске рамове који ће је затворити у сферу извршног чиновништва. Адвокати ће, као год и судије, бити лишени опћења са странкама, добијаће послове само од суда, разматраће их по рефератима и документима, штитиће своје клијенте после саслушања њихова на суду по разјашњеним фактима. Они ће добијати хонорар без обзира на каквоћу заштите. То ће бити прости референти послова у корист правосуђа, као противтег прокурору који ће бити референт у корист оптужбе: то ће скратити судски реферат. На тај начин установиће се поштена беспристрасна одбрана, која се неће вршити из интереса, већ по убеђењу. То ће између осталог одстранити подмићивање другова које

се данас практикује, њихов пристанак да добије ствар онога који плати...

Свештенство гојско ми смо се већ побринули да дискредитујемо и тиме разоримо њихову мисију која би нам данас могла много сметати. Свакога дана његов утицај на народе слаби и пада. Слобода савести је прокламована сада свугде, следствено, нас само не многе године деле од момента потпуног слома хришћанске религије; са другим религијама ћемо још лакше изаћи на крај, али о томе је још рано да говоримо. Ми ћемо ставити клерикализам и клерикале у тако узане оквире да ће њихов утицај поћи правцем обрнутим своје ранијем кретању.

Када дође време да коначно уништимо папски двор, онда ће прст невидљиве руке показати народима да треба да се крену у правцу тога двора. Када се народи устреме и појуре тамо, ми ћемо се појавити тобож као његови заштитници, да би се спречила одвећ јака пуштања крви. Овом диверзијом ми ћемо се провући у сама недра његова, и више нећемо изаћи отуда докле год не подгриземо сву моћ тога места.

Цар јудејски биће први васељенски папа, патријарх интернационалне цркве.

Али, за време док ми не преваспитамо омладину у новим прелазним верама, а затим и у нашој, ми нећемо отворено дирати постојање цркве, него ћемо се са њима борити критиком која изазива расцеп...

Уопште наша савремена штампа изобличаваће државне послове, религије, неспособности Гоја, и све то најбезобзирнијим изразима, да би их на све начине унизили тако како то уме да уради само наше генијално племе...

Наше царство биће апологија божића Вишну, у коме се налази његово оличење — у свакој од стотине наших руку биће по опруга социјалне машине. Ми ћемо све видети без помоћи службене полиције, која у оној форми њезиних права, какву смо ми израдили за Гоје, смета владама да виде. По нашем програму трећина поданика наших мотриће на остале из осећаја дужности, из принципа добровољне државне службе. Тада неће бити срамно назвати се шпијуном и достављачем него похвално, али ће зато неосноване доставе бити сурово кажњаване, да се не би размножила злоупотреба тога права.

Наши агенти припадаће како вишим тако и нижим слојевима друштва, биће их из средине веселе административне класе, из средине издавача, типографа, књижара, трговачких помоћника, радника, кочијаша, лакеја итд. Ова бесправна, неопуномоћена на било какво самовољство, те према томе и безвластна полиција само ће сведочити и реферисати, а проверавање њихових исказа и хапшења зависиће од одговорне групе полицијских контролора, док ће само хапшење вршити жандармеријски корпус и градска полиција. Онај који не достави виђено и чувено из области политичких питања биће подвргнут одговорности за прикривање, ако се докаже да је он у томе крив.

Слично ономе као што су данас наша браћа под личном одговорношћу обавезна да достављају кагалу* о својим одступницима, или онима који су запажени у нечем што је противно кагалу, тако ће у нашем светском царству бити обавезан сваки наш поданик да врши дужност државне службе у том правцу.

*) *Кагал*, још из древних времена, тако се звала код Јевреја општинска управа, наравно, чисто јеврејска.

Таква ће организација искоренити злоупотребе власти, силе, подмићивања — све оно што смо ми увели нашим саветима, теоријама надчовечанских права у навике Гоја... Но како бисмо друкчије могли повећати узроке и поводе за неред у њиховој администрацији ако не оваквим путевима?! ... Један од најважнијих међу њима су агенти за увођење реда, којима је пружена могућност да у својој разорној делатности испољавају и развијају своје рђаве наклоности: самовољу, самовлашће и у првом реду подмитљивост.

ПРОТОКОЛ бр. 18

Мере за заштиту. Мотрење међу завереницима.

Јавна заштита је пропаст власти.

Заштита јудејског цара. Мистични престиж власти.

Хапшење при првој сумњи.

Када нам буде потребно да појачамо строге мере заштите (најстрашнији отров за престиж власти) ми ћемо приредити симулацију нереда, или испољавање незадовољства које се изражава помоћу добрих говорника. Ти говорници привући ће к себи симпатизере. То ће нам дати повод да вршимо претресе и надзор преко наших слугу из средине гојске полиције...

Пошто већина завереника дејствује из љубави према вештини, да би се говорило, ми ћемо их све до испољења с њихове стране акције оставити на миру и само ћемо увести у њихову средину посматрачке елементе... Треба запамтити, да престиж власти слаби и смањује се ако она често открива завере против себе: у томе се садржи презумпција признања, немоћи или, што је још горе, неправилности. Вама је познато да смо ми разбили престиж гојских владара честим атентатима на њих преко својих агената, слепих овнова нашега стада, које је врло лако са неколико либералних фраза покренути на злочине, само ако они имају политичку боју. Ми смо принудили земаљске управљаче да признају своју немоћ у објављивању јавних мера заштите, и тиме ћемо упропастити престиж власти.

Наш владар биће штићен само најнеприметнијом стражом, јер ми нећемо допустити ни мисао о томе, да

би против њега могла постојати таква буна са којом он не би могао да се бори и од које би морао да се крије.

Кад бисмо ми допустили такву мисао, као што то чине Гоји, онда би самим тим потписали пресуду, ако не њему лично а оно његовој династији у недалекој будућности.

По строго одржаваној спољашњости наш владар ће се користити својом влашћу само у корист народа, а никако не ради својих или династичких добити. Према томе, одржавајући и чувајући овај декорум, његову ће власт поштовати и бранити сами поданици, они ће је обожавати у пуној свести да је са њом скопчано благостање сваког грађанина државе, јер ће од ње зависити ред и поредак друштвенога строја...

Штитити цара отворено значи признати слабост организације његове силе.

Наш владар ће у народу увек бити окружен гомилом тобож радозналост мушкиња и женскиња, који ће заузети прве редове око њега, по изгледу случајно, а задржаваће остале редове тобож из поштовања према поретку. То ће изазвати и посејати пример уздржљивости и код других. Ако се у народу нађе какав молилац који би желео, пробијајући се кроз редове, да преда молбу, онда ће први редови примити ту молбу и на очиглед молиоцу предати је владару, те да сви знају да оно што се предаје долази тамо куда је означено, да следствено, постоји контрола владаочева. Ореол власти захтева, опстанка свога ради, да народ увек може рећи: „Кад би за то знао цар“ или „Цар ће о томе сазнати“.

Са установљењем службене заштите ишчезава мистички престиж власти: сваки ко има у себи извесне смелости сматра себе за господара над њом, бунтовник постаје свестан своје снаге и кад му се укаже прилика

вреба моменат да јурне на власт... За Гоје смо проповедали друго, али зато и видимо пример докле су их довеле мере отворене заштите! ...

Код нас ће злочинци бити хапшени чим се мање или више са основом посумња у њих: не може се, из бојазни да се случајно не деси погрешка, препустити политичком кривцу или злочинцу да побегне, јер ћемо према политичким иступима или злочинима бити истински немилосрдни. Ако се још и може, са извесном натегом, допустити разматрање побуда у простим злочинима, то у сваком случају неће бити извињења за лица која се баве питањима у којима нико, сем владе, ништа не може разумети... Па и све владе чак не разумеју истинску политику.

ПРОТОКОЛ бр. 19

Право предаје молби и пројеката. Бунтовништво.
Судска надлежност политичких злочина.
Реклама политичких злочина.

Уколико ми нећемо допустити самостално бављење политиком, утолико ћемо, напротив, подстицати сваковрсне извештаје и петиције са предлозима на увиђај владе свакојаким пројеката за побољшање народног живота: то ће нам открити недостатке, или фантазије наших поданика, на које ћемо одговарати или извршењем, или разумним и јасним оповргавањем које би доказало кратковидост онога који резонује неправилно.

Бунтовништво није ништа друго до лавез штенета на слона. За владу, добро организовану не с полицијске већ са друштвене стране, лавез штенета на слона значи да оно није свесно његове снаге и значаја. Треба само добрим примером показати значај и једног и другог, па ће штене намах престати да лаје и почеће да врти репом чим спази слона.

Да бисмо скинули престиж врлине са политичког злочина, ми ћемо га поставити на осуђеничку клупу заједно са крађом, убиством и свакојаким другим одвратним и прљавим злочинима. Тада ће јавно мњење помешати и слити у својим представама ту врсту злочина са срамотом и бруком свих других и жигосаће га подједнаким презрењем.

Ми смо се старали и, надам се, постигли смо да Гоји не дођу до таквог начина борбе са бунтовништвом. У том циљу ми смо преко штампе и у говорима, инди-

ректно, у паметно састављеним уџбеницима историје рекламирани мучеништво које су тобоже примили на себе бунтовници ради општег добра и благостања. Ова реклама је увећала контингент либерала и ставила хиљаде Гоја у редове нашег живог инвентара.

ПРОТОКОЛ бр. 20

Финансијски програм. Прогресиван порез.
 Прогресивне таксе у маркама. Фондовна каса.
 Хартије од вредности и застој новчаног оптицаја.
 Одговорно рачуноводство. Укидање представништва.
 Застој капитала. Новчана емисија. Златна валута.
 Валута вредности радничке снаге. Буџет.
 Државни зајмови. Једнопроцентна серија.
 Индустриске хартије од вредности.
 Гојски управљачи. Фаворити, масонски агенти.

Данас ћемо додирнути финансијски програм, о коме сам оставио да говорим напослетку као о најтежој, завршној и одлучној тачки наших планова. Приступајући му, ја ћу вас подсетити да сам вам и раније навести да је сума наших дејстава решена питањем цифара.

Када се ми зацаримо наша ће самодржавна (аутократска) влада избегавати, из принципа самоодржања, да осетно оптерећује народне масе порезима, не забрављајући своју улогу оца и заштитника. Али, пошто државна организација стаје скупо, ипак је неопходно добити потребна за то средства. Стога треба нарочито брижљиво изградити питање равнотеже у томе предмету.

Наша управа, у којој ће цар поседовати легалну функцију припадања њему свега што се налази у његовој држави (што је лако претворити у стварност) може прибећи законитом изузимању свеколиких сума ради регулисања њиховог оптицаја у држави. Из тога излази да је покриће пореза најбоље вршити путем прогресив-

ног пореза на својину. На тај начин ће се дажбине уплаћивати без притешњења или уништења у сразмерном проценту поседовања. Богаташи морају бити свесни своје обавезе да део својих сувишака препусте државној користи, пошто им држава гарантује сигурност у поседовању остале своје сопствености и право наслеђа, кажем — поштене, јер ће контрола свачијег имања одстранити пљачку на законској основици.

Ова социјална реформа мора почети одозго, јер јој већ настаје време — она је неопходна као јемство мира.

Порез на сиротана је семе револуције и служи на уштрб држави која губи велико трчећи за малим. Независно од тога, порез на капиталисте умањиће пораст богатстава у приватним рукама, у којима их сада држимо прикупљене као противтег сила гојских влада — државним финансијама.

Порез који се повећава у процентном односу према капиталу, даће много већи приход него ли данашњи с главе на главу и цензусни, који је за нас користан само као средство за изазивање немира и незадовољства међу Гојима.

Сила на коју ће се наш цар ослањати састоји се у равнотежи и гаранцији мира, чега ради је неопходно да капиталисти жртвују један део својих прихода ради безбедности дејства државне машине. Државне потребе треба да подмирују они којима то није тешко и од којих се има шта узети.

Таква ће мера уништити мржњу сиротана према богаташу, у коме ће он видети потребну финансијску потпору државе, видеће у њему организатора мира и благостања, јер ће видети да овај уплаћује потребна средства за њихово постигнуће.

Да не би интелигентне платише одвећ јадиковале због нових плаћања, њима ће се при одређивању тих плаћања давати подробни рачуни, изузимајући, наравно, оне суме које су предвиђене за потребе престола и административних установа.

Владалац неће имати својих добара, кад већ и онако све што је у држави представља његову својину, иначе би једно противуречило другоме: факат властитих средстава уништио би право својине на свеопште власништво.

Родбина владарева, сем његових наследника који се такође издржавају о трошку државном, мора ступити у редове државних службеника и радити да би заслужи-ла право својине: привилегија царске крви не сме служити за пљачку државне касе.

Куповина, пријем новаца или наследства подлежаваће прогресивним таксама. Непријављена и овој такси неподвргнута, неизоставно лична, предаја својине новчане, или какве било друге, наметнуће ранијем власнику плаћање процентног приреза за време од предаје тих сума па до дана кад је откривено прикривање изјаве о предаји. Признанице о предаји морају се сваке недеље подносити месној благајни са значењем имена, презимена и осталог места становања бившег и новог сопственика имања. Та лична предаја мора почињати од опредељене суме која прелази обичне трошкове око куповине и продаје неопходнога која ће се уплаћивати таксеним маркама у одређеном проценту од јединице.

Срачунајте по колико ће пута такви порези покрити приходе гојских држава.

Фондовна државна благајна мора имати одређени комплекс резервних сума, а све оно што буде прикупљено преко тога комплекса мора бити враћено у оптицај.

Те суме ће послужити за обављање јавних радова. Иницијатива таквих радова, која потиче од државних изво­ра, чврсто ће привезати радничку класу за државне интересе и владаре. Од тих сума издвојиће се један део који ће бити употребљен на премије за проналаске и производњу.

Никако не треба, преко одређених и широко прорачунатих сума, задржавати у државним благајнама ма и најмању јединицу, јер новац постоји за оптицај и сваки његов застој штетно се одазива на току државног механизма за који он служи као мазивно средство; застој мазива може пореметити правилно кретање тога механизма.

Замена једног дела новчаница процентним хартијама произвела је баш такав застој. Последице те околности сада су већ довољно приметне.

Ми ћемо такође установити државно рачуноводство, и у њему ће владар у свако доба наћи потпун преглед државних прихода и расхода, изузев текуће још несастављене месечне рачуне и пред-идуће који још нису достављени.

Једино лице, које неће имати интереса да пљачка државне касе, то је власник њихов, владар. Ето зашто ће његова контрола одстранити могућност губитка или расипања.

Представљање на пријемима ради етикета које одузима владоцу драгоцено време, биће укинута да би владар имао времена за контролу и размишљање. Тада његова моћ неће бити распарчана на фаворите, који окружавају престо само ради сјаја и раскоши и који су заинтересовани само за своје а не за опште државне интересе.

Економске кризе које смо приредили за Гоје створене су ничим другим до повлачењем новца из оптицаја. Огромни капитали застајали су благодарећи извлачењу новца из држава, које су биле принуђене да се баш њима обрате за зајмове. Ти зајмови су оптеретили финансије држава плаћањем процената, притисли их и везали поменути капиталом... Концентрација индустрије у рукама капиталиста исисала је све народне сокове, а с њима и државне...

Садашња емисија новца уопште не одговара свеопштој потреби, па стога и не може да задовољи све невоље радничке. Емисија новца мора бити у складу са повећањем становништва, при чему је неопходно рачунати као потрошаче и децу од дана рођења. Ревизија емисије битно је питање за цео свет.

Ви знате да је златна валута била пропаст за све државе које су је усвојиле, јер она није могла задовољити потрошњу новца, тим пре што смо ми повукли злато из оптицаја уколико је год било могућно.

Код нас мора бити уведена валута вредности радничке снаге, па била она од хартије или од дрвета. Ми ћемо извршити емисију новца према нормалним потребама сваког поданика, повећавајући његову количину са сваким новорођеним човеком, смањујући је са сваким умрлим.

Рачунске послове обављаће сваки депарتمان (француска административна подела), сваки округ.

Да не би било задржавања у исплати новца за државне потребе, суме и рок његове исплате одређиваће се указом владара: тиме ће се одстранити протекторат министарства над једном установом на уштрб других.

Буџети прихода и расхода биће вођени напоре­до, да не би било нејасности, кад су удаљени један од другог.

Реформе гојских финансијских установа и принципа, које смо ми пројектовали, заоденућемо у такве форме да оне неће никога узнемирити. Ми ћемо указати на неопходност реформи услед оне збрке и каламбура до којих су дошли финансијски нереди код Гоја. Први неред, рећи ћемо, састоји се у томе што они почињу са одређивањем простог буџета, који расте из године у годину из следећих узрока: тај буџет они дотегле до половине године; затим траже поправни буџет који потроше за три месеца, после чега моле за допунски буџет, и све се то завршује ликвидационим буџетом. А пошто се буџет за наредну годину одређује према суми општег прорачуна, онда се свакогодишње скретање од норме протеже за 50% на годину, због чега се годишњи буџет уређује кроз десет година. Благодарярћи таквим начинима, допуштеним немарношћу гојских држава, њихове су се касе испразниле. Период зајмова, који је после тога наступио, покупио је остатке и довео све државе гојске до банкротства.

Ви врло добро знате, да такву економију какву смо сугеровали Гојима ми не можемо водити.

Сваки зајам доказује државну немоћ и несхватање државних права. Зајмови, као Дамоклов мач, висе над главама владара који, уместо да узимају од својих поданика путем привремених приреза, иду са испруженом руком да просе милостињу од наших банкара. Спољашњи су зајмови пијавице, које се никако не могу откинути од државног тела докле год оне саме не отпадне, или их држава сама не збаци. Али гојске државе их не откидају, него их све више пуштају на себе, тако да оне морају неизбежно пропасти од добровољнога пуштања крви.

У самој ствари, шта друго може представљати један зајам, и уз то још спољашњи?! ... Зајам — то је емисија државних меница које садрже процентну обавезу сразмерно суми позајмљеног капитала. Ако је зајам 5%, онда ће држава кроз двадесет година улудо платити процентну суму која ће бити равна узетом зајму; за четрдесет година плаћа двоструку суму а за шездесет година — троструку, а дуг остаје увек онај исти неуплаћени дуг.

Из овога рачуна јасно се види, да, код облика свеопштег приреза, држава црпе последње парице сиромашних пореских обвезника, да би исплатила иностране богаташе од којих је узела новац на зајам, уместо да те парице прикупи за своје потребе без процентних доплата.

Док су зајмови били унутрашњи, Гоји су само премештали новац из џепа сиротана у џепове богаташа; али кад смо ми подмитили кога је требало, да бисмо пренели зајмове на спољашњи терен, онда су сва државна богатства потекла у наше касе, и сви су Гоји почели да нам плаћају свој поданички данак.

Кад је лакомисленост гојских владара у погледу државних послова и подмитљивост министара или неразумевање у финансијским питањима других управних лица успело да задужи своје земље код наших каса неисплативим дуговима, онда треба знати колико нас је све то стало труда и новаца.

Застој новца ми нећемо допустити, те зато неће бити ни државних процентних хартија, сем једнопроцентне серије, да не би плаћања процената предавала државну моћ пијавицама на исисавање. Право емисије процентних хартија биће искључиво препуштено индустријским компанијама, којима неће бити тешко да испла-

ћују проценте од својих добити које држава не зарађује на позајмљени новац као што то чине ове компаније, јер она зајми да истраћи, а не да води привредне операције.

Индустријске хартије куповаће и влада која ће се од данашњег платица дајбина на зајмове претворити у зајмодавца из рачуна. Таква мера прекинуће застој новца, готованство и лењост који су нам били корисни код самосталних Гоја, али нежељени у нашој владавини.

Како је јасна и очигледна недотупавност чисто животињских мозгова Гојских, која се испољила у томе што они нису ни мислили, узимајући од нас новац под интерес, да ће сав тај новац, па још са интересом на њ, они морати црпсти из својих државних џепова ради обрачуна са нама. Шта је било лакше и простије него узети потребан новац од својих грађана!

То доказује генијалност нашег избраног ума у томе што смо ми умели тако да им представимо ствар зајмова да су они видели у њима штавише и своју корист.

Наши рачуни, које ћемо ми представити када наступи време, осветљени вековним експериментима што смо их вршили над гојским државама, одликоваће се јасношћу и одређеношћу и очигледно ће показати свима користи од наших новотарија. Они ће учинити крај оним злоупотребама благодарећи којима смо ми управљали Гојима, али које не могу бити допуштене у нашем царству.

Ми ћемо тако подесити рачунски систем, да ни владар, ни најмањи чиновник неће бити у стању да извуку ни најмању суму неприметно од њене намене, или да је упуте другим правцем сем онога који је већ једном означен у одређеном плану дејства.

Без одређенога плана не може се управљати. Идући неодређеним путем и са неодређеним резервама пропадају на путу хероји и витезови.

Гојски владари, које су по некадашњим нашим саветима одвраћали од државних послова свечаним пријемима, етикетама, веселим забавама и разонодама, били су само заслони наше управе. Извештаје фаворита који су их замењивали на попришту послова састављали су за њих наши агенти и сваки пут су задовољавали кратковиде умове обећањима да се у будуће предвиђају уштеде и побољшања... Од чега уштеде? Од нових прихода? — могли су да упитају и нису питали они који су читали наше извештаје и пројекте... Ви знате докле их је довела та немарност, до каквог су финансијског растројства они дотерали, без обзира на дивну вредноћу њихових народа...

ПРОТОКОЛ бр. 21

Унутрашњи зајмови. Пасива и порези.
 Конверзије. Банкротство. Штедионице и рента.
 Уништење фондовних берза.
 Таксирање индустријских вредности.

Свему ономе што сам вам на прошлом нашем скупу изложио додаћу још подробно објашњење унутрашњих зајмова. О спољашњим пак нећу вам више говорити, јер они су нас хранили националним новцима Гоја; за нашу пак државу неће бити странаца тј. чега било спољашњег.

Ми смо се користили подмитљивошћу администратора и немарношћу владара позајмљујући гојским владама сасвим непотребне државама паре, те смо на тај начин добијали двоструке, троструке и веће суме. Ко би то могао чинити у односу према нама? ... Стога ћу вам изложити подробности само унутарњих зајмова.

Објављујући закључење таквога зајма државе отварају упис на своје менице тј. на процентне хартије. Да би оне биле приступачне свакоме одређује им се вредност од сто до хиљаде, а при том се чини попуст првим уписницима. Другога дана подиже им се вештачка цена, тобоже зато што су сви нагрнули да их купују. Кроз неколико дана касе бивају препуне и не знају куд ће с парам (зашто су их онда узимали?). Упис бајаги премаша много пута емисију зајма: у томе је сав ефекат — видите ли, колико је поверење према владиним меницама.

Али, кад је комедија одиграна, онда се појављује стварност пасиве и уз то врло тешке. За исплату процената мора се прибегавати новим зајмовима који не апсорбују већ само повећавају главни дуг. Кад је кредит исцрпен прибегава се новим прирезима да би се покрио не зајам него само проценти на њ. Ту су прирези пасива која се употребљује за покриће пасиве...

Затим настаје време конверзија, али оне само смањују плаћање процената а не покривају дугове, сем тога оне не могу бити извршене без престанка зајмодавца: приликом објаве конверзије предлаже се враћање новца онима који не пристану да конвертују своје хартије. Кад би сви изјавили да не пристају и потражили свој новац натраг, владе би биле ухваћене на своју сопствену удицу, јер не би биле у стању да исплате посуђени новац. Срећом поданици гојских држава и њихових влада, не разумевајући се у финансијским пословима, увек су претпостављали губитак на курсу и смањење процената ризику нових улагања новца, чиме су пружали могућност овим владама да више пута збаце са себе пасиве од неколико милиона.

Сада, код спољашњих зајмова, Гоји не могу да праве такве смицалице, јер знају да ћемо ми потражити сав новац натраг.

На тај начин признато банкротство најбоље ће доказати земљама одсуство везе између интереса народа и њихових влада.

Обраћам вашу двоструку пажњу на ову околност и на следећу: сада су сви унутрашњи зајмови консолидовани такозваним летећим дуговима, тј. таквим чији су рокови плаћања мање или више блиски. Те дугове сачињавају паре уложене у штедионице и резервне касе. Налазећи се дуго време на расположењу владином ти

се фондови искоришћују за исплате процената на иностране зајмове, а место њих се полагају на исту суму улози ренте.

Дакле, ови последњи покривају и запушавају све рупе и пукотине на гојским државним касама.

Када се ми попењемо на престо света, сва лична финансијска вијугања као неодговарајућа нашим интересима биће неповратно уништена, као што ће бити уништене и све фондовне берзе, јер ми нећемо допустити да се престиж наше власти колеба колебањем цена наших драгоцености које ћемо ми објавити законом у износу потпуне њихове вредности без могућности њихова спуштања, или подизања. (Подизање даје повод спуштању, одакле смо ми и почели у односу према гојским вредностима).

Ми ћемо заменити берзе грандиозним државним кредитним установама, чији ће се задатак састојати у таксирању индустријских вредности саобразно владиним комбинацијама. Те установе ће бити у стању да избаце на пијацу по пет стотина милиона индустријских хартија за један дан, или да их исто толико купе. На тај начин ће сва индустријска предузећа постати зависна од нас. Можете замислити какву ћемо ми моћ прибавити себи посредством тога! ...

ПРОТОКОЛ бр. 22

Тајна будућности.

Многовековно зло као основа будућег добра.

Ореол власти и мистичко поклоњење њој.

У свему што сам вам до сада изложио ја сам се брижљиво старао да вам насликам тајну свега што се дешава — што је било и што је сада — што јури у бујицу великих догађаја који долазе и већ су у блиској будућности, тајну закона наших односа према Гојима и финансијских операција. О тој теми остаје ми још само мало да додам.

У нашим је рукама највећа савремена сила — злато: за два дана ми га можемо из наших чуварница и складишта додати у коликој хоћете количини.

Зар још треба доказивати да је наша владавина предодређена самим Богом?! ... Зар таквим богатством ми нећемо доказати, да је све оно зло које смо толико векова били приморани да чинимо на крају крајева послужило истинском добру — довођењу свега у ред? ... Ма и по цену извесног насиља, али он ће бити уведен. Ми ћемо умети да докажемо, да смо ми добротвори који смо вратили намученој и скиданој земљи истинско добро и слободу личности, којој ћемо дати да се користи спокојством, миром, достојанством односа, под условом, наравно, да се поштују и чувају закони које смо ми установили. Уз то ми ћемо разјаснити, да се слобода не састоји у распуштености и разузданости, као што се исто тако достојанство и снага човека не састоји у свачијем праву да прокламује разорне принципе на

форму слободe савести, једнакости и њима сличних; да се слобода личности никако не састоји у праву узбуђивања себе и других безобразним ораторством пред неуређеним рулама и зборовима, већ да се истинска слобода састоји у неприкосновености личности која часно и исправно врши и поштује све законе општежића, да се човечанско достојанство састоји у свести о својим правима и у исто време о својој неправности, а не само у сталном фантазирању о теми свога — Ја.

Наша ће власт бити славна, јер ће бити моћна, управљаће и руководиће, а неће гегати за вођама и ораторима који избацују безумне речи називајући их великим принципима а које, говорећи по савести, нису ништа друго до утопија... Наша ће власт бити вршилац реда у коме се и састоји сва срећа људи. Ореол ове власти улиће свима мистичко клањање њој и страхопоштовање свих народа пред њом. Истинска сила не попушта ни у каквом праву, чак ни у божанском: нико не сме приступити к њој да јој одузме макар и педаљ њене моћи.

ПРОТОКОЛ бр. 23

Смањење производње луксузних предмета.
 Производња домаће ситне индустрије.
 Незапосленост. Забрана пијанства.
 Убиство старога друштва
 и његово васкрсење у новом облику.
 Избраник Божји.

Да би се народи навикли на послушност, треба их научити скромности, те према томе треба смањити индустријску производњу луксузних предмета. Тиме ћемо поправити и побољшати нарави деморализоване утакмицом на пољу раскоши. Ми ћемо успоставити домаћу ситну индустрију, која ће поткопати приватне капитале крупних фабриканата. То је неопходно још и стога што крупни индустријалци често покрећу, мада и не увек свесно, мисли маса противу владе. Народ — фабрикант не зна за незапосленост, а то га везује за постојећи ред, следствено и за чврстину власти. Незапосленост је најопаснија ствар за владу. За нас ће њена улога бити одиграна чим власт пређе у наше руке. Пијанство ће такође бити законом забрањено и кажњавано као злочин против човечности људи који се претварају у животиње под утицајем алкохола.

Поданици, понављам још једанпут, слепо се покуравају само снажној, потпуно независној од њих руци, у којој они осећају мач за заштиту и подршку против удараца социјалних бичева... Зашто им је потребна анђелска душа у владаоцу? — Они треба да виде у њему оличење силе и моћи.

Господар, који смени сада постојеће управе што бедно животаре међу деморалисаним с наше стране друштвима, која се одричу чак и Божанске власти и из чије средине избија са свих страна огањ анархије, — тај господар мора пре свега приступити гашењу тога пламена који већ прождире све. Зато је он дужан да убије таква друштва, макар их морао залити њиховом властитом крвљу, те да их поново васкрсне у лицу правилно организоване војске која се свесно бори против сваке заразе опасне по државно тело.

Тај изабраник Божји одређен је одозго, да сломи безумне силе покретане инстинктом, а не разумом, животињством, а не човечношћу. Те силе сада триумфују у манифестацијама пљачке и свакојаког насиља под маском принципа слободе и права. Оне су разориле све друштвене поретке, да би се на њима подигао престо цара јудејског; али њихова ће улога бити одиграна у оном моменту када се он зацари. Тада ће оне бити збрисане са његова пута, на коме не сме бити ни гранчице, ни травчице.

Тада ћемо моћи рећи народима: благодарите Богу и поклоните се пред оним који носи на лицу своје печат предодређености људске, чију је звезду Сам Бог водио и довео к њему да нико други, осим њега, не би могао ослободити вас од свих горе побројаних сила и зала.

ПРОТОКОЛ бр. 24

Учвршћење лозе цара Давида (?). Припремање цара.
Уклањање непосредних наследника.
Цар и тројица који су га посветили. Цар је судбина.
Беспрекорност спољашњег морала цара Јудејског.

Сад ћу прећи на начин учвршћивања корења династичке лозе цара Давида до последњих слојева земље...

Ово учвршћење састојаће се пре свега у ономе у чему се до данашњег дана састојала моћ која је нашим мудрацима осигурала и очувала вођење свих светских послова као и давање правца васпитању мисли целог човечанства...

Неколико чланова од семена Давидова спремаће царе и њихове наследнике, не бирајући их по праву наслеђа него по способностима, посвећујући их у скривене тајне политике, у планове управљања с тим да нико не сме знати ове тајне. Циљ је таквог начина рада тај, да сви знају да управа не може бити поверена непосвећенима у најдубље тајне њене вештине.

Само ће се таквим лицима предавати практична примена именованих планова кроз савређење са многовековним искуствима, сва посматрања политичко-економских токова и социјалних наука — сав, једном речју, дух закона које је природа непоколебљиво установила ради регулисања човечанских односа.

Непосредни наследници често ће бити одстрањивани од ступања на престо, ако за време учења и спремања буду испољили лакомисленост, мекоћу и друге осо-

бине, које их чине неспособним за управљање, а саме по себи су штетне по царски позив.

Само они који су безусловно способни за чврсто, макар и сурово, будно управљање добиће његове дизгине од наших мудраца.

У случају обољења слабошћу воље, или каквом другом неспособношћу, цареви ће морати по закону предати управу у нове, способне руке...

Царски планови дејства у текућем моменту, а тим пре у будућности, биће непознати чак и онима који се буду звали блиским саветницима.

Само цар и тројица који су га посветили знаће будућност.

У лицу цара, који са непоколебљивом вољом влада собом и човечанством сви ће угледати судбину са њеним непознатим путевима. Нико неће знати шта цар жели да постигне својим наређењима, па стога се нико неће смети ни испречити на непознатом путу...

Разуме се, потребно је да умни резервоар царева одговара плану управе који он има да прими у себе. Зато он и неће ступати на престо, пре него што ум његов не подвргну проби и испиту поменути мудраци.

Да би народ знао и волео свога цара, неопходно је да он беседи на трговима са својим народом. То ствара потребно спајање двеју сила, које смо ми сада терором одвојили једну од друге.

Овај терор нам је био неопходан, да би обе силе понаособ потпале под наш утицај.

Цар јудејски се не сме налазити под влашћу својих страсти, нарочито сладострашћа: ниједном страном свога карактера он не сме давати животињским инстинктима власт над својим умом. Сладострашће најгоре разорава умне способности и јасноћу погледа, одводећи

мисли на најгору и највише животињску страну човечанске делатности.

Ослонац човечанства у лицу господара света од светог семена Давидова мора приносити на жртву своје народу све своје личне наклоности.

Господар наш мора бити примерно беспрекоран.

КО ВЛАДА РУСИЈОМ ?**ГОСПОДАРИ РУСИЈЕ У 1920. ГОДИНИ****Састав Савета народних комесара**

1. Председник Савета — Уљанов (Лењин) Рус
2. Комесар за Спољне послове Чичерин
(по матери Јеврејин) Рус
3. Комесар за послове националности,
Цугашвили Рус
4. Председник Вишег економског савета,
Лурје (Ларин) Јерменин
5. Комесар за установљење, Шлихтер Јеврејин
6. Комесар пољопривреде, Гритјан Јерменин
7. Комесар Државне контроле, Ландер Јеврејин
8. Комесар Војске и Морнарице,
Бронштајн (Троцки) Јеврејин
9. Комесар државног ерара, Кауфман Јеврејин
10. Комесар јавних радова, Шмит Јеврејин
11. Комесар јавног снабдевања,
Е. Лилина (Книгисен) Јеврејка
12. Комесар народне просвете, Луначарски Рус
13. Комесар за вероисповест, Шпицмерг Јеврејин
14. Народни комесар Апфелбаум (Зиновјев) Јеврејин
15. Комесар за јавну хигијену, Анвелт Јеврејин
16. Комесар финансија, Гуковски Јеврејин
17. Комесар печата,
Коген (Володарски убијен) Јеврејин
18. Комесар за изборе,
Радомиљски (Урицки убијен) Јеврејин
19. Комесар правде, Штајнберг Јеврејин

20. Комесар за евакуацију, Фенигштајн Јеврејин
21. Његови помоћници, Равич и Заславски Јевреји

Укупно 22 члана: Руса 3, Јермена 2, Јевреја 17.

Војни комесаријат

1. Комесар Војске и Морнарице,
Бронштајн (Троцки) Јеврејин
2. Председник револуционарног штаба
Сев. Војске, Фишман Јеврејин
3. Комесар Војно-судски 12. Армије, Ромм Јеврејин
4. Политички комесар 12. Армије, Мејчик . Јеврејин
5. Политички комесар 4. Армије,
Ливенсон Јеврејин
6. Председник савета армије Западног фронта,
Позерн Јеврејин
7. Политички комесар Московског Војног Округа,
Губелман Јеврејин
8. Комесар Политички Витебскога Вој. Округа,
Дејб Јеврејин
9. Комесар за војну реквизицију града Слуцка,
Калмановић Латиш
10. Политички комесар Самарске дивизије,
Бекман Јеврејин
11. Војни комесар исте дивизије, Глузман . . Јеврејин
12. Комесар реквизиционог одреда Московског
Округа, Зузманович Јеврејин
13. Председник Главног Москов. војног савета,
Бронштајн (Троцки) Јеврејин
14. и 15. Његови помоћници,
Гришфелд и Скљански Јевреји

16. и 17. Чланови истог савета:
Шородак и Петч Јевреји
18. Војни комесар московске области,
Штајнхард Немац
19. Војни комесар московске области, Дулис . Латиш
20. Комесар школе пограничне трупе,
Глајзер Латиш
21. Политички комесар 15. дивизије Савета,
Дзенис Јеврејин
22. Политички комесар 15. дивизије Савета,
Плонски Латиш
23. Комесар Војног савета кавкаских армија,
Лехтинер Јеврејин
24. - 25. Изванредни комесари Источног фронта,
Бруно и Шилман Јевреји
26. - 28. Чланови Казанског Војног савета,
Розенхолц, Мејхоф, Незенхолц Јевреји
29. Командант Црвене Армије у Јарославу,
Гекер Јеврејин
30. Начелник Петроградског војног комесаријата,
Цајгер Јеврејин
31. Политички комесар Петроградског војног округа,
Гитис Јеврејин
32. Командант Западног фронта према
Чехословачкој, Вацетис Латиш
33. Члан савета војне комуне, Лазимер Јеврејин
34. Начелник војне комуне (бив. аустр. официр),
Колман Јеврејин
35. Начелник Московског војног округа,
Бицис Латиш
36. Војни комесар Московског вој. округа,
Метказ Јеврејин
37. Начелник одбране Крима, Зак Јеврејин

38. Командант курског фронта, Слузин Јеврејин
39. Његов помоћник, Силберман Јеврејин
40. Политички комесар Румунског фронта,
Спиро Јеврејин
41. Пуномоћник за преговоре о миру с Немачком,
Давидович Јеврејин
42. Кандидат, Шнеур Латиш
43. Војник, Смидович Јеврејин

Дакле од 43 члана: Руса 0, Латиша 8, Немаца 1, Јевреја 34.

Комесаријат унутрашњих послова

1. Народни комесар,
Апфелбаум (Зиновјев) Јеврејин
2. Његов помоћник чрезвычайне комисије (Ч.К.а),
Радомиљски (Урицки), убијен од свога полит.
друга Јеврејин
3. Начелник пропаганде, Голденрудин . . . Јеврејин
4. Председник економске комисије Петроградске
комуне, Ендер Јеврејин
5. Потпредседник комисије за хигијену,
Рудник Јеврејин
6. Комесар за евакуацију избеглица,
Фенигштајн Јеврејин
7. Његов помоћник, Абрам Крахмал Јеврејин
8. Комесар Петроградског печата,
Володарски (убијен) Јеврејин
9. Петроградски градоначелник, Шнајдер Јеврејин
10. Московски градоначелник, Минор Јеврејин
11. Комесар Московског печата, Красиков . Јеврејин

12. Комесар Петроградске полиције,
 Фејерман Јеврејин
 13. Начелник бироа за печате, Мартинсон . Јеврејин
 14. Московски комесар јавне безбедности,
 Розентал Јеврејин

Чланови Петроградске Чрезвичајне комисије „Чека“

15. Мејнкман Јеврејин
 16. Гилер Јеврејин
 17. Козловски Пољак
 18. Водел Јеврејин
 19. И. Размирович Јеврејка
 20. Бесперов Јерменин
 21. Иселевич Јеврејин
 22. Красиков Јеврејин
 23. Бухан Јерменин
 24. Мербис Латиш
 25. Пајкис Латиш
 26. Анвелт Немац

Чланови Савета Петроградске комуне

27. Зорке Јеврејин
 28. Радомиљски Јеврејин

Чланови Московске Чрезвичајне Комисије „Ч. К.“

29. Председник Дзержински Пољак
 30. Потпредседник Петерс Латиш
 31. Шкловски Јеврејин
 32. Кнејфис Јеврејин
 33. Цејстин Јеврејин

34. Размирович Јеврејин
 35. Кронберг Јеврејин
 36. Хајкина Јеврејка
 37. Карсон Латиш
 38. Шауман Латиш
 39. Лентович Јеврејин
 40. Ривкин Јеврејин
 41. Антонов Рус
 42. Делафабр Јеврејин
 43. Циткин Јеврејин
 44. Е. Розмировић Јеврејин
 45. Свердлов Јеврејин
 46. Бизенски Јеврејин
 47. Бљумкин (убица грофа Мирбаха) Јеврејин
 48. Александрович Рус
 49. Рајтенберг Јеврејин
 50. Финес Јеврејин
 51. Закс Јеврејин
 52. Јаков-Голдин Јеврејин
 53. Голперштајн Јеврејин
 54. Книгисен Јеврејин
 55. Лацис Латиш
 56. Дејбољ Латиш
 57. Сејзан Јерменин
 58. Дејбкин Латиш
 59. Начелник Таганрогског затвора Либерт . Јеврејин
 60. Фогел Немац
 61. Закис Латиш
 62. Шиленкус Јеврејин
 63. Јансон Латиш
 64. Председник комисије Трубецког бастиона и
 Петропавловске тврђаве, Модел Јеврејин

Свега 64 члана, од којих: Руса 2, Пољака 2, Јермена 3, Немаца 2, Латиша 10, Јевреја 45.

Комесаријат иностраних послова

1. Народни комесар, Чичерин (прогнан) Рус
2. Његови помоћници: Карахан Јерменин
3. Фритче Латиш
4. Директор пасошне експедиције,
Марголин Јеврејин
5. Консул у Берлину, Јофе Јеврејин
6. Придодат консулату у Берлину (кажњен у 1919.
год. као комесар Баварске Совјетске републике),
Левин Јеврејин
7. Начелник бироа штампе и информација при
посланству у Берлину, Акселрод Јеврејин
8. Изванредни пуномоћник у Паризу и Лондону,
Бек Јеврејин
9. Консул у Бечу и Лондону,
Розенфелд (Камењев) Јеврејин
10. Посланик у Христијанији, Бејтлер Јеврејин
11. Консул у Глазгову, Малкин Јеврејин
12. Председник делегације за мир у Кијеву, Каин
Раковски Јеврејин
13. Његов помоћник, Мануилски Јеврејин
14. Правни консул, Астшуб (Илсен) Јеврејин
15. Генерални консул у Кијеву, Гринбаум
(Кшевински) Јеврејин
16. Генерални консул у Одеси, А. Бек Јеврејин
17. Консул у Америци, Мартенс Немац

Дакле од 17 чланова: Руса 1 (па и њега су протерали), Јерменин 1, Латиш 1, Немац 1, Јевреја 13.

Комесаријат финансија

1. Први комесар (због сумњиве делатности био је
протеран из Париза), Мержвински Пољак
2. Његов помоћник, Дон-Соловеј Јеврејин
3. Комесар, Исидор Гуковски Јеврејин
4. Његов помоћник, И. Акселрод Јеврејин
5. Директор канцеларије, Закс (Гладнев) . Јеврејин
6. Директор канцеларије Богољепов Рус
7. Главни секретар, Хаскин Јеврејин
8. Његов помоћник, Берта Хиневич Јеврејка
9. Председник финансијског конгреса савета,
Лацис Латиш
10. Његов помоћник, Вејстман Јеврејин
11. Комесар за ликвидацију руско-немачких рачуна,
Фирстенберг (Ганецки) Јеврејин
12. Главни секретар његов, Коган Јеврејин
13. , 14. и 15. Администрација народних банака,
Михелсон, Закс и Акселрод Јевреји
16. Садников Рус

Финансијски агенти

17. У Берлину, Ландау Јеврејин
18. У Копенхагену, Воровски. Јеврејин
19. У Штокхолму, Абрам Шнекман Јеврејин
20. Главни ревизор народних банака, Кан . . Јеврејин
21. Његов помоћник, Горенштајн Јеврејин

22. Главни комесар за ликвидацију приватних банака,
Анрик Јеврејин
23. Његов помоћник, Мојсеј Ковш. Јеврејин

Чланови техничке комисије за ликвидацију приватних банака

24. Ељашевич Јеврејин
25. Г. Хифтлих. Јеврејин
26. А. Рогов. Јеврејин
27. Г. Лемерих Јеврејин
28. А. Розенштајн Јеврејин
29. А. План Латиш

Дакле, од 29 чланова: Руса 2, Латиш 1, Пољак 1, Јевреја 25.

Комесаријат правде

1. Народни комесар, И. Штајнберг Јеврејин
2. Комесар касационог суда, Шредер Јеврејин
3. Председник Московског револуционарног
трибунала, И. Берман Јеврејин
4. Комесар сената у Петрограду, Бер Јеврејин
5. Председник врховне револуционарне комисије,
Бронштајн (Троцки) Јеврејин
6. Председник иследничке комисије при
револуционарном трибуналу, Блузман . Јеврејин
7. Судија тога трибунала, Легендорф Јеврејин
8. Судија тога трибунала, Слуцки Јеврејин
9. Прокурор трибунала, Фридкин Јеврејин

10. Главни секретар конфиденционог одељења,
Хајнбарк Јеврејин
11. Главни секретар народне комуне,
Ширвин Јеврејин
12. Комесар за народну заштиту, Луцки . . . Јеврејин

Народни заштитници

13. Г. Антокољски Јеврејин
14. В. Аронович Јеврејин
15. Р. Биск Јеврејин
16. И. Бејер. Јеврејин
17. А. Гундар Јеврејин
18. Г. Давидов Јеврејин
19. Р. Кастарјанц Јерменин

Дакле, од 19 чланова: Руса 0, Јерменин 1, Јевреја 18.

Комесаријат за хигијену

1. Комесар, Дауге Немац
2. Начелник Фармацеутског одељења,
Рапопорт Јеврејин
3. Његов помоћник, Фукс Јеврејин
4. Директор комисије против венерич. болести,
Вебер Јеврејин
5. Директор комисије за заразне болести,
Вољсон Јеврејин

Дакле, од 5 чланова: Руса 0, Немац 1, Јевреја 4.

Комисија народне просвете

1. Народни комесар, Луначарски Рус
2. Комесар Северне Области, Гринберг Јеврејин
3. Председник комисије васпитног института,
Г. Золотницки Јеврејин
4. Начелник Муниципалне секције, Лурје Јеврејин
5. Начелник Пластичког института,
Штернберг Јеврејин
6. Главни секретар комесаријата,
М. Ајхенхолц Јеврејин
7. Начелник позоришне секције (жена Камењева)
О.З. Розенфелд Јеврејка
8. Њена помоћница, Зац Јеврејка
9. Директор 2. департмана, Гројним Јеврејин

Чланови професори социјалистичке академије наука

10. Рејснер Немац
11. Фритче Латинш
12. Гојхборк Јеврејин
13. М. Покровски Рус
14. Велтман Јеврејин
15. Собељсон Јеврејин
16. Крупскаја Јеврејка
17. Нахамлес Стеклов Јеврејин
18. Стучка Јеврејин
19. Немировски Јеврејин
20. И. Раковски Јеврејин
21. К. Р. Левин Јеврејин
22. М. С. Ољшански Јеврејин
23. З. Р. Шетенбер Јеврејин
24. Гурвич Јеврејин

25. Лудберг Јеврејин
26. Ерберг Јеврејин
27. Келтулон Мађар
28. Гроссман (Рошчин) Јеврејин
29. Крачковски Јеврејин
30. Урсинен Финац
31. Тоно Сирола Финац
32. Розин Јеврејин
33. Данчевски Јеврејин
34. Глејцер Јеврејин
35. Голденрудин Јеврејин
36. Будин Јеврејин
37. Карл Рапопорт Јеврејин
38. Ротштајн Јеврејин
39. Лурје Јеврејин
40. Меринг Немац
41. Газе Јеврејин

Почасни чланови исте академије

42. Роза Луксембург Јеврејка
43. Клара Цеткина Јеврејка

Литературни биро Московског пролетаријата

44. Ајзенхолц Јеврејин
45. Полански (Лебедев) Јеврејин
46. Херсонскаја Јеврејка
47. В. Зајцев Јеврејин
48. Бреднер Јеврејин
49. Ходасевич Јеврејин
50. Шварц Јеврејин
51. Директор 1. департмана, Познер Јеврејин

52. Управитељ комесаријата, Алтер Јеврејин

Дакле, од 52 члана: Руса 2, Финца 2, Латиш 1, Мађар 1, Немаца 2, Јевреја 43.

Комесаријат за социјалну помоћ

1. Народни комесар, Е. Лилина (Книгисен) Јеврејка
2. Директор, Паузнер Јеврејин
3. Главни секретар, Е. Хелфман Јеврејин
4. Помоћник секретара, Роза Хауфман Јеврејка
5. Директор пензионог одељења, Левин . . . Јеврејин
6. Директор канцеларије, К. Ф. Розентал . . Јеврејин

Дакле, од 6 чланова: сви су Јевреји.

Комесаријат рада

1. Народни комесар, В. Шмит Јеврејин
2. Његов помоћник, Радус (Зенкович) Јеврејин
3. Начелник комисије јавних наоружања . Јеврејин
4. Комесар за јавна наоружања,
М. Велтман Јеврејин
5. Његов помоћник, Кауфман Немац
6. Главни секретар, Раскин Јеврејин
7. Члан комесаријата, Кушнер Јеврејин
8. Директор експлозивног одељења, Зарх . Јеврејин

Дакле, од 8 чланова: Руса 0, Немац 1, Јевреја 7.

Комисија за обнову града Јарославља

1. Председник, И. Д. Тартаковски Јеврејин
2. Главни агент, Исидор Заблудски Јеврејин

Дакле, оба члана су Јевреји.